

EL GALL

PERIODIC POLLENCI

ANY II - Nº 21 - SETEMBRE - PREU: 25 PTS. BOLLETI EDITAT PER O.C.B.
POLLENÇA, C/ SANT ISIDRE, Nº 3. D.L.P. 503 - 79
IMPRIMEIX EDITORA BALEAR, S.A.

RESPOSTA DE MALLORCA AL DECRET DE NOVA PLANTA, TENDRA CONTINUITAT ALS ALTRES POBLES DE MALLORCA

Altres pobles seguiran l'exemple de l'OCB pollencina de reviscolar el nostre passat cultural. Enguany l'Agrupació Cultural de Porreres a catalitzat la "resposta" al decret promulgat per Felip V, que tan nefastes conseqüències dugué a la nostra llengua, cultura i es-

ser com a poble. A l'acte hi col·laborà l'ajuntament, la "filarmònica" porrerenca, el discurs final i la cremada del decret fou afectuada per Toni Serra enmig de focs artificials, foc i fum, aplaudiments dels assistents mentre el rossos cabells de palla del rei borbó prenién foc. Hi

comparegueren persones de molts de pobles, entre els quals hi havia una representació pollencina. Abans de l'acte desfilaron pels carrers de la vila, més de noranta caparrots i alguns gegants amb cames de fusta, arribats de tot Mallorca.

(Cont. a pàg. 4)

Una bala perduda

A Pollença en passen de fresques i de tot color. Aquests dies i amb moltes de sorpreses se comentava que una nina havia estat ferida per una bala sense que ningú hagués sentit cap renou. Es tractà de Na Joana Reynés que estant a la finca de la seva família "La Rafal" veren com va caure fent-se una ferida, comprovant,

posteriorment de que se tractava d'una ferida feta per una bala, que li tregueren després a una clínica de Ciutat, sense que ningú hagués sentit cap renou. Investigacions posteriors donen a pensar de que a llarga distància estaven fent tir a diana, amb tanta mala sort que una bala se perdé, anant a parar en el seu bras.

Referèndum del mercat sense els pagesos

El Gall amb anterioritat ha tractat el tema del mercat, son varis els Articles i també una petita enquesta que ha publicat, amb ells com recordaran els lectors hem intentat recollir i analitzar l'opinió d'un sector,

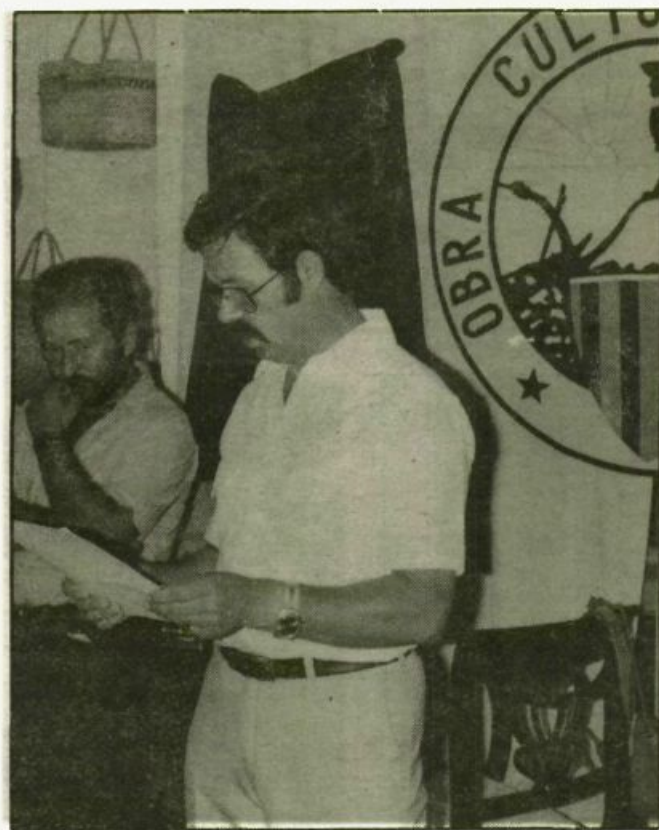
el més afectat que són els pagesos i comerciants, però en aquest darrer plè de l'ajuntament se decidí unanimitat per part del regidors d'UCD, ja que els altres s'abstengueren, recurrir a un referèndum general per

a decidir el dia de mercat. Es llàstima que una recent creada associació de pagesos no compti per res al decidir els seus propis interessos, almenys s'els tendria que demanar l'opinió.

Toni Marquet

L'O.C.B. I EL GALL CELEBRAREN EL SEU PRIMER ANIVERSARI

El passat dia trenta d'agost en els locals de la Caixa de Colonya, va tenir lloc un senzill acte de presentació de la tasca realitzada al llarg de la seva primera singladura del nostre Gall. Es va presentar també el número dedicat a La Patrona i al dedicat a Dionís Bennassar. La presentació d'aquest darrer fou llegida per Antoni Seguí Bennassar i el resum de l'any per Pere March; tot això després d'unes paraules d'introducció del president Toni Marquet Pascual. Assistiren a l'acte socis de l'entitat, familiars de Dionís, autoritats i públic en general, ha que tot-hom hi estava convidat. Els presents tastaren un vinet de felanix i coques de verdura i pebres, pinya i gasosa de Ca'n "Damianet". En acabar, el comité de treball es va autoconvidar a un sopar i demés herbes fins a la mala hora del vespre.

"El vostre Gall ja te un any i va neixer amb esperons"

Anirem a fer una cronologia du GALL desde que va rompre la closca fara-un any un dia d'aquests; repassant les devuit cantades que ha fet fins ara, vengut hus esguenyiments i agudeses que hi haguí pogut haver en aquests devuit números.

Gosarem fer també una radiografia per trobar els ossos romputs i els mals interns que es puguin haver produït després d'aquest any d'existència (o de subsistència, de vegades, per desgràcia), son 18 números. 12 mesos sencers de pegar cops de telefon, d'encassar la gent perque envii l'article d'hora, de convencer aquell senyor perque publiqui l'anunci mig paraulat sense el qual no es podran cobrir les despeses, etc.

També es un any d'aixecar-se a la matinada més

d'un pic, a pegarse cops per la paret, perque s'ha olvidat de posar l'article a la plana destijada per l'autor, o perque aquella cosa d'aquell no hi ha cabut, o perque no hi ha ningú que pugui anar a cercar el periòdic a ciutat o, finalment, perque a n'hu tallers s'han equivocat i s'han menjat aquelles retxes o han posat aquell xiste al revés.

Si, eren massa embulls per tant poca gent! Eren tantes hores de son retrassada fent les dues o les tres du vespre, aquells també dos o tres paginadors, dins un local claustrofòbic, fent un fred que pelava, buidant-se

hu cap per distribuir les coses, fer-les quebre i posar-les alla on cadascú volia perque tothom quedas content.

I després de la sortida de cada número, juntament amb l'alegria i satisfacció de recollir un fruit suat, també una renyada d'aquell, aquell altre que se despunta o deixa de col·laborar i l'altre de més enllà fent espants i exclamant que això no pot esser i no se que mes.

Si. Tirar endavant un periòdic local a un poble on tothom se coneix es una tasca ben complicada. Es tant fàcil ferir les susceptibilitats dus altres!

(Cont. a pàg. 7)

EDITORIAL

UN 85%

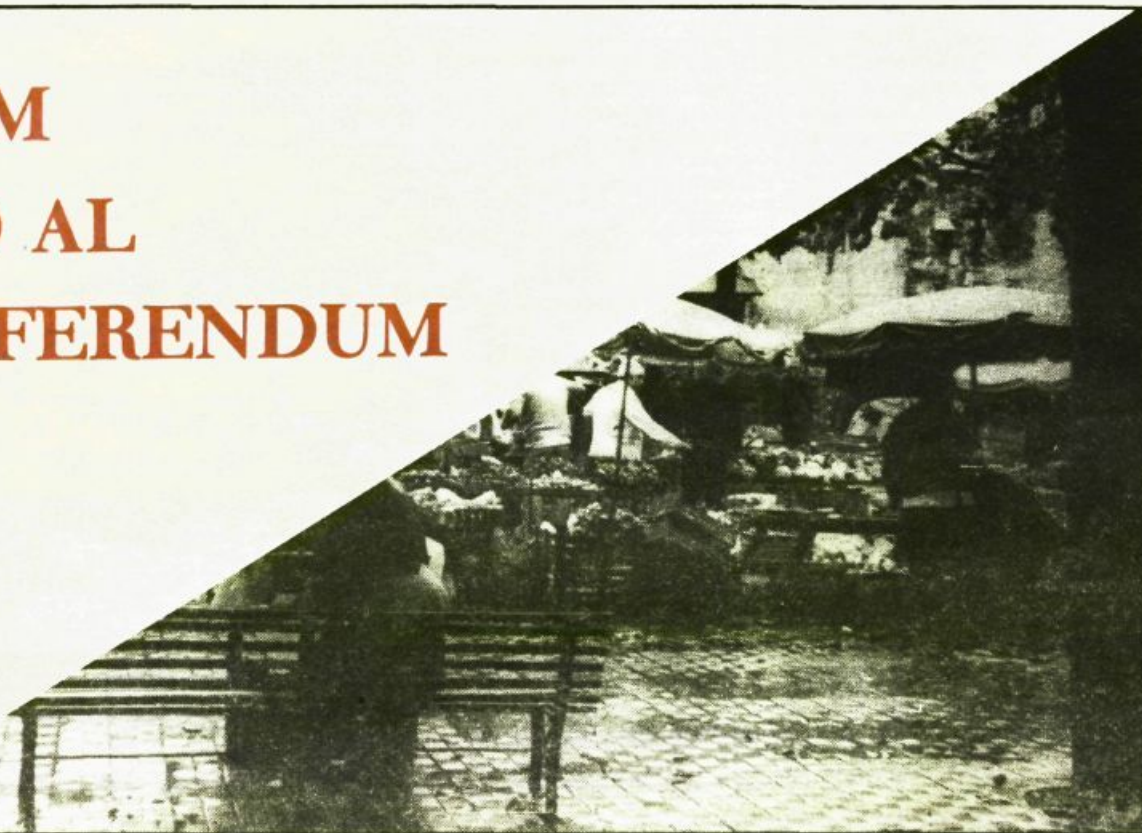
Professors, pares, alumnes, autoritats, associacions culturals i demés entitats...

Tots voltros sereu testimoni enguany una altra vegada d'un fet molt corrent, cada any per aquestes dades comença el curs, fins aquí tot va bé... si comença puntual Els professors van arribant si arriben abans d'iniciar el curs, millor. Es donen els llibres que segurament hauran pujat de preu i comencen les classes, ficant-hi els alumnes que hi cabin sense que arriben a setanta per aula, tot va bé. Ara a esperar les notes i si no suspèn tot ha anat bé.

Per noltros i molts d'alumnes, pares i demés gent, no massa, no es conformen en que vagi "bé", mentres, tranquils van passant els dies i un altre curs ha passat; el seu fill ha tengut un professor que no sap la seva llengua, ha fet la classe en castellà i no ha donat les tres hores de català. Molts de professors mallorquins segueixen escampats per tota la península. Però, perque té tanta d'importància això, ja aprendan el català més endavant o xerrant pel carrer... pensen molts.

I que pensen els altres? Les enquestes realitzades a Pollença donen un 85 per cent que volen classes de català i en català. I a més de voler tenen el dret d'exigir-lo. Encara recordam el nostre any internacional del nin, on són els seus drets? Seren capaços de no donar-los el que demana si estan emparats per la llei. Seran capaços els seus pares de no ajudar als seus fills a aconseguir-ho. I les autoritats que comanden el nostre poble, germanes dels quehan el laborat el magre decret de bilingüisme, seran capaços de no fer res pel seu compliment?

UPM
NO AL
REFERENDUM

ENTREVISTA A TRES COLUMNES AMB ELS DIRIGENTS DE LES ORGANITZACIONS DE TREBALLADORS

A tots tres hem fet les mateixes preguntes, els hem oferit les mateixes possibilitats d'espai, consulta i repensament del que han dit; i han contestat així, a les següents qüestions:

1o.— Quants socis, o afiliats, teniu?

2o.— Quins han estat els vostros treballs més importants?

3o.— Quins problemes teniu?

4o.— Com feis compta resoldre'ls?

5o.— Què creus que pensa la gent de la vostra tasca al front de l'organització?

Pere Capó Manzano, President de la Unió de Pagesos i de la Cooperativa Paguesa de Pollença

U.P.M.

PERE CAPO MANZANO, de la Unió de Pagesos i President de la Cooperativa Paguesa de Pollença diu:

1o.— Fins ara i tenint en compte que fa poc temps que estam organitzats, som 50 socis.

2o.— Evidentment, fins ara, constituir la Unió de Pagesos i produir l'organització, la creació tota de la Cooperativa i aconseguir la consegüent integració en la Unió de Cooperatives de Mallorca, tot això se feu molt aviat, però no te pots imaginar la feina que ens ha duit i que, encara, ens durà. Has de tenir en compte que hem tengut que destriar quines seccions ens convenia més, si verdures, magatzem, pinsos, "abonos", insecticides, en fi, tot això. Hem establert una quota única i per una sola vegada no més, de cinc mil (5.000 pts.) pessetes i, com pots comprovar, per pocs que col·laborin amb la Cooperativa aquets doblers ho recuperaran, els socis, tot d'una, amb els avantatges i descomptes econòmics que la condició de soci li suposa. A més hem establert que tota persona que vulgui comprar els nostres productes tenguí dret a venir a la Cooperativa i comprar a bon preu, sense cap problema. Perquè la nostra missió és comercialitzar els productes del camp de la forma més directa possible. Això és tot. No estam en contra de ningú, senzillament estam intentant defensar el nostre negoci, de tots, de la pagesia, que fins ara no ha estat gens profitós. Sobretot si ho comparem amb altres més profitosos i molts menys arriscats. Llàstima que al pagès li haguin donat tantes bufetades i ara tenguí por, lo que fa fa que costi tanta de pena dur-li pel camí de la raó que li convé.

3o.— De problemes en tenim abastament, com tot-hom; hem de fer funcionar la Caixa Rural; necessitam moltes més col·laboracions dels pagesos, perquè hem posat aquesta Cooperativa per a tots els pagesos i aquest han de venir i fer-se socis, perquè poden estar segurs que els hi convé, i molt. Ens ha vengut un munt de feina de cop i és necessari fer-la retre. Això supossa molta dedicació, que no deixa d'ésser altre problema més. El pitjor de tots els problemes es que, a més de dur-lo tot, hem de dur la difícil tasca de conciliar al pagès, que li resulta més còmode escoltar als que viuen d'ell, perquè, encara, no ho ha entès bé. Els magatzems han d'estar forçosament en contra nostra, perquè li llevam clientela. És lògic i comprensible que no estiguin contents; al negoci cada un procura el seu guany i, naturalment, nosaltres procuram el nostre, no el perjudici de ningú. Però això no deixa d'ésser un altre problema.

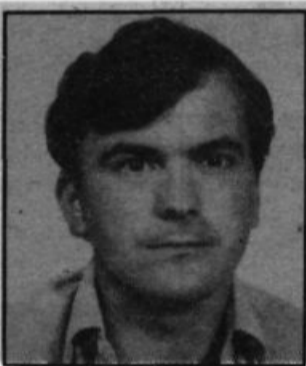
4o.— Nosaltres estam convençuts que la solució general per gran part del nostres problemes està en els preus dels productes. És la clau. El pagès vol benefici. Idò, tendran benefici; i els pagesos vendran, estic segur. Li demostrarem que amb la unió del pagesos podem resoldre els problemes, fent el que més convengui a tots. Lo demés se resoldrà en la mida que, amb explicacions, ajudes, dedicació i honradesa, el pagès col·labori i vengui, no tant sols com a client, o com soci passiu, sino com vertader Amo de la Cooperativa. Perque aquesta és de tots els socis.

5o.— La gent, encara, no ha tengut massa temps de pensar res, perquè, quasi, ni tant sols hem començat. Crec que prest tendran una bona imatge de la nostra tasca i serietat. Almanco tot el

que fins ara hem fet és una bona mostra del que podrem fer si en lloc de 50 socis som un parell de cents.

La Nostra Cooperativa ha fet gestions i hem aconseguit que els pagesos de Pollença poguem guardar la fruta en les càmares de la Cooperativa Agrícola de Sa Pobla, amb la qual col·laboram mutuament.

La gent ha de saber com funciona la nostra comercialització directa dels productes del pagès mitjançant la Cooperativa, i així entendrà com podem tenir, tots, els corresponents beneficis, amb millors productes i serveis, tant a les patates, tomàtiques, sebes, etc. Tot el que vulgui pot venir a la Cooperativa a comprar; no importa ésser soci, per això.

Manuel García Sánchez, Secretari General de CC.OO.

CC.OO.

MANUEL GARCIA SANCHEZ, Secretari General de Comissions Obreres de Pollença, diu:

1o.— Tenim 620 afiliats a Pollença.

2o.— El més important ha estat intentar, permanentment, que, com a mínim, se respectin els drets laborals dels treballadors. Després, mitjançant cursos de formació sindical, posar al dia els coneixements legals dels treballadors sobre la legislació laboral i aconsellar en la pràctica sindical dins les empreses. Hem negociat alguns convenis col·lectius aquí mateix a Pollença, amb el que això suposa d'autonomia sindical i responsabilitat davant tots els treballadors afectats i les seves famílies. Això és un tema molt delicat i difícil on els treballadors ens jugam molt. Pots estar segur que no és cap esport Hem duit, fins a Magistratura, la defensa dels interessos salarials de molts de treballadors. Molts. Hem guanyat en la immensa majoria dels casos. No ho dic per apuntar-nos cap punt, sino perquè quedi ben clar que quan un obrer es decideix anar al missè és perquè el cas, per les bones no té remei i la raó està tota de la seva part. Quan no és aquest el cas, CC.OO. no du l'assumpte endavant; no se pot dur. Hem aconseguit implantar l'organització dins la majoria de les empreses de Pollença; per rams, o gremis, i amb representats i afiliats per tot.

3o.— El principal problema és la falta de col·laboració. Quant més cuidada tens una organització més sentis la falta de més gent, encara, i això no acaba mai, sempre tens falta de gent. Però, almanco, podríem tenir alguns més, que ens ajudassin un poc. El mal és que la gent, encara, te por a les represalies laborals dels empresaris contra els representants obrers i, això, no es cap broma, és una realitat molt dura.

Ara, a la vista de les eleccions sindicals, aquets tema és actualitat.

Un problema important és arribar, durant aquestes eleccions sindicals, que ara preparam, a totes les empreses. Perquè tots el treballadors celebren les corresponents eleccions i triïn els seus representants. Estam fent feina i esperam col·laboracions.

4o.— Hem de dir que la qüestió de col·laboracions, en síntesis és un problema organitzatiu i al nostre cas es pot resoldre bastant quan, prest, tenguem el nostre Assessor, o Advocat Laboralista, aquí a Pollença. Això ens permetrà dedicar-li més temps als problemes organitzatius.

No hem dit que tenim també un problema d'insuficiència de local; aquest que tenim ara ens resulta petit. Necessitam un altre. Però la gent no vol a casa seva res que soni a sindicat o cases així... i... ja veurem.

En quan a les eleccions sindicals: estam fent feina. Per nosaltres no se perdrà.

5o.— A la pregunta ho enten que hi ha diferents aspectes. Per una part existeix un sector de l'empresariat que se creu que encara estam en aquells temps en que els nostres drets no existien. Aquest empresariat s'ha de donar compta de que tals mètodes avui dia son inacceptables i, per tant, ha d'intentar comprendre que la nostra tasca democràtica és, precisament, lluitar contra aquest tipus de problemes.

Hi ha altra sector que si bé accepta l'existència dels sindicats, la veritat és que quan les reivindicacions dels seus obrers se destapan i l'afecten directament, llavors perden el sentit de la dignitat, de la mesura i de tota lògica.

El tercer sector correspon a la gent que té les idees clares i saben a on tenen el tall, a on els seus drets i a on els dels altres. Així mai existeix cap problema que no pugui ésser resolt satisfactoriament per tots.

En qualsevol cas nosaltres sempre comptam amb la resposta adequada dels nostres companys afiliats i de bastants de treballadors de tots els oficis. Tenim un gran suport popular que, amb ell, amb la seva força i arguments suficientment contundents, per la seva veritat, faran reflexionar a qualqu. Esti convé tenir en compte que els treballadors som majoria, i la majoria és la llei de la Democràcia.

Amb aquesta base nosaltres no tenim por a ningú i, per això, tenim coratge per afrontar tots els problemes. És la nostra força.

José Murillo Díaz, dirigent de U.G.T.

U.G.T.

JOSE MURILLO DIAZ, dirigent de la Unió General de Treballadors de Pollença, diu:

1o.— Tenim aproximadament 300 afiliats, principalment d'hosteleria.

2o.— El treball més important que hem fet és la reeducació dels treballadors, per això venim organitzant tota classe de cursos i activitats sindicals, així com la participació, negociació i explicació dels convenis col·lectius de les diferents branques industrials. A més hem oferit tota classe d'informació laboral, a través de la nostra Assessoria jurídica.

3o.— Bé, jo crec que hi ha un, tant sols, de problema que produeix tots els altres. És la falta de col·laboracions dels companys. Una falta de col·laboració producte de la negra política dels passats quaranta anys i el seu sindicalisme vertical, que ha produït una falta de consciència sindical. Aquesta carència de consciència produeix un desenteniment de la gen, el que se tradueix en una falta de dirigents qualificats. Aquest és el panorama i no hi ha altra qüestió més clara, per jo.

4o.— Supòs que fent una crida als companys no aclararia res, perquè sempre ho estic fent. Aquest problema hem de ficar-lo juntament amb l'educació de tots nosaltres que, desgraciadament pels treballadors, no ha estat massa abundosa. Els sindicats, respectuosament tratan de reeducar a certs treballadors, no podem fer molt més del que feim. Així és la realitat, maldament a jo m'agradàs fos d'altra manera.

5o.— Segons jo tenc entès la gent te una bona imatge de la U.G.T.; perquè anam caminant passa a passa, sense aturar-nos, i els fruits ja comencen a tocar-lo amb les mans. Ho diven els mateixos treballadors, i és vere. Llàstima que la gent no col·labori més i entengui millor el sindicalisme. Se podria fer molta cosa. Però, desgraciadament, la qualitat de pensar és un luxe per molts de treballadors, i que em perdonin els que se sentin adults. Així mateix nosaltres estam per ajudar a tot-hom. Tanto a uns com als altres treballadors. Els companys més conscients han de comprendre als més descuidats i ajudar-los en la seva reeducació social. És una tasca difícil però necessària i convenient.

J.A. ENCIMAS S

"EL GALL"

EL FAN: Toni Marquet, José Encinas, Antònia Riusech, Pep Bordoy, Miquel Angel March, Tomeu Payeras, Joan March, Margalida Alemany i Catarina Carbonell.

COLLABOREN: Bernat Cifre, Miquel Bota Totxo, Antoni Seguí, Pep Torrandell, Francesc Serra de Gayeta, Martí March Cerdà, Antònia Vicens, Maria Seguí, Alexandre Ballester, Llorenç Payeras, Xesca Ensenyat, Miquel Ripoll i Joan Llompard.

Els articles publicats en aquest periòdic, expressen únicament l'opinió dels seus autors.

—oOo—

Informació telefons: 53-03-55 — 53-07-68.
Suscripcions: Tel.: 53-16-74. (Als capvespres).

= CERC FEINA =

ATLOTA DE 22 ANYS. BATXILLER SUPERIOR I ESTUDIS UNIVERSITARIS

Informes: Tel. 53-03-55

GRAN VARIEDAD DE PLANTAS

GABRIEL MARTI VENSALA

PLANTACION Y CONSERVACION DE JARDINES

Albusim, 3 VIVEROS: Carretera de Lluc km. 1,100
POLLENSA - Mallorca Tel. 531885

NOTA

Per bon funcionament de la secció, cal que les cartes no tenguin més d'un foli d'extensió. Així també es condició indispensable per a la seva publicació, que vinguin firmades, amb nom i núm. del DNI. A ser possible convendria posar un títol a la carta.

UNA BUBOTA PER MALLORCA POLLENÇA, OTAN, QUE ÉS AIXÒ?

El present "rollo-article-informe" té el seu origen en les rialles, ràbia i vessada de fel, treta per un sector del públic assistent a la antològica taula rodona sobre el malait port esportiu, organitzada pel "GALL" quant el company Tomeu anomenà la malaida: OTAN.

Es posà de manifest la ignorància sobre el tema o els seus efectes, com si de mesclat fessin, d'una informació deformada. Si, quant la informació es podria també. I es per això que pens que la premsa forana té la gran responsabilitat d'informar o al manco recollir l'opinió damunt aquests temes, perquè publicacions com "EL GALL" poden desintoxicar importants sectors del poble mallorquí.

Deixau-me recordar algunes coses de la meua infància: em record perfectament quan "la base del moll" era una base de bons de veres i no l'actual residència de militars, quan els "jefes" de la marina nord-americana eren ben rebuts per les autoritats militars de la base d'hidros, la tropa americana es pesjava d'un costat a l'altre, des de la Bona Cepa al Corb Marí passant pel Captus, Iru i Brisas.

Aquelles invasions d'homes estranys que feien encara puror del Vietnam. ¡De guerra!, les record, les tenc ben present.

Els meus pares en comen de vegades les festes i verbenes amb la multitudinari presència de militars i suntuoses gateras d'uniforme a Ca'n Torre.

Tampoc puc oblidar que el primer disc dels "Rolling Stones" i els meus primers "Lewys Straus" els me va regalar un il·lustrat combatent americà. Eren els anys menys negres del feixisme i es tractava d'introduir el "American Way of live".

Son alguns breus records que en fan pensar que l'entrada a l'OTAN o la instal·lació de més "bases" nord-americanes a Mallorca, d'una manera o de l'altra ens afectarà als pollencins.

Es també per això que pens que la Base ha de tornar als seus legítims propietaris, els pollencins i no s'ha d'emprar per fer-hi un port esportiu que al cap i a la fi just beneficiarà a uns pocs, ja que la febre dels malaits ports esportius es una i només una.

Pens que les rialletes o la indiferència quant es parla de l'OTAN de ham de acabar, es urgent que acabem amb la rescata d'informació pudenta servida per TVE, pels diaris locals i fins i tot pels diaris com "EL PAIS" que fa algun temps era molt estimat pels salons del Club Pollença.

I es que Mallorca és petita, és que Les Illes Balears també són un objectiu estratègic i militar dels nord-americans i de l'OTAN. A part de les immenses facilitats que tenen els ports de Maó i Ciutat per la VI Flota (Que són els vaixells que ens visiten) darrerament es parla molt del projecte de construcció d'una super-base de submarins atòmics que evidentment tendrien com a radi d'acció el Mediterrani. Fa temps ja hi havia hagut declaracions de militars espanyols sobre la situació estratègica de Les Illes. Concretament les declaracions de l'almirant de l'alt estat major, Arevalo Pelluz anaven cap a un augment de les instal·lacions a Mallorca i la possibilitat de posar lances tira-missils així com una base de submarins i d'altre part, els militars estrangers feia temps ja en parlaven d'aquesta possibilitat, per exemple el Sr. Stewart d'Anglaterra comentava que: "la importància de les Balears per l'OTAN no ha ser menys-estimada. La premsa local a un llarg article publicat el proper-pastat mes de novembre deia: "No fa falta ser un linx per endevinar la importància militar que podran tenir a un futur les noves obres que se estan duent a terme a l'arxipièlag Balear"

deixant a un costat a les Pitiuses que queden a la retaguardia amb una perfecta cobertura desde València i l'actual situació de Cabrera que essent Parc Natural o no, continuara essent lloc militar, la potent instal·lació de radar del Puig Major, l'autopista Palma-Alcudia que atraca per terra dues badies ben resguardades, la segona pista de Son Sant Joan, que en poc esforç es pot convertir en pista militar, les bases de submarins, la declaració de Cala Mon-

drago com lloc estratègic i no urbanitzable; tot això sense possibilitats militars de cara a la defensa no solament de l'arxipièlag, que a la fi ben poc pesa en el conjunt Europeu, si no de tota Espanya y tota l'Europa Occidental".

Tampoc poden ser mes significatives les declaracions d'un alt cap militar nord-americà va fer una vegada a tot el personal d'un portaviens a una festa oficial a Ciutat de Mallorca: "Si els Estats Units tenguessim illes, no hauriem de construir portaavions i estalviariem molts dobles".

Enfront d'aquests projectes es urgent la màxima d'informació i donar una resposta popular de la que els pollencins no poden ser ex-tanys.

I per acabar voldria recordar unes paraules ja legendàries, com si d'una bubota es tractas, paraules fantasmagòriques, però que incloven una dramàtica realitat: "Mallorca just pel fet de tenir el radar del Puig Major té apuntant en aquets moments més d'un missil de cap nuclear cap a l'Illa".

Ciutat, Juny 1980

RAFEL BORRAS ENSENAY.

N.R.: Per raons alienes a la nostra voluntat, no hem pogut publicar aquesta carta anteriorment, ja que no l'hem tenguuda en les nostres mans fins ara.

EL DESENVOLUPAMENT URBÀ A POLLENÇA

Esper sigui publicada aquesta carta, ja que el tema es bastant greu.

En alguns casos, el caràcter escandalós i corruptiu del desenvolupament urbà a Pollença mereixeria ésser objecte de denúncia davant els Organismes competents. La premsa local i la provincial ja n'han fet al·lusió.

Per això, fent ús del dret que, com a ciutadà, tenc de poder inspeccionar l'acció municipal i d'intervenir en l'elaboració dels projectes urbanístics municipals, és el motiu que m'ha decidit a redactar aquestes quatre línies, sense cap interès partidista; només per fer, simplement, una reflexió en veu alta.

La majoria, quan contemplan el nostre paisatge, ens donam compta que, malgrat moltes denúncies i protestes (i no poques, ja que n'han plogut arreu), l'han canviat per complet, tant que l'estat actual comença a ésser descoratjador: atentats urbanístics de tota classe i a tot nivell, emissaris que no funcionen, platges que fan pena; les aigües de la mar, brutes. Una de-

puradora deficient, "chirnguitos", bars i restaurants, dins les platges, sense estètica (la majoria sense llicència municipal). Tancats i cartells per tot, (molts d'ells sense permís); i cap control sobre l'explotació de les nostres platges; obres d'asfaltament a ple estiu...

Podríem dir que part d'això ve a ésser una agressió i explotació dels recursos naturals a benefici d'alguns pocs, amb la consegüent contaminació de les nostres platges, la destrucció de les nostres costes i dels recursos de pesca.

Podríem dir que és urgent una planificació democràtica, tant de l'economia com del territori i una intervenció activa per part dels treballadors i del conjunt de tots els estaments de la vila, per a la definició, d'una manera popular, dels objectius de la planificació global i de les seves realitzacions.

Podríem dir que, per allò que pertoca a una societat democràtica, justa i igualitària, els ciutadans d'un municipi, no han de tenir solament el dret, sinó els mitjans de poder intervenir de forma autònoma, i més en tot allò concernent a les condicions i qualitat de vida del poble.

Un pollencí que, de veritat, desitja tot lo millor per a Pollença.

Martín Cifre

MODELITATS INSULARS DE LA LLENGUA CATALANA

Excm. Sr. Jeroni Albertí, President del Consell General Interinsular de les Illes Balears.

Excm. Senyor:

Els qui signen, assistents al III Curs d'Estiu de Català a Mallorca, alguns dels quals procedim d'altres països d'Europa, d'Àsia i d'Amèrica, creim que els termes en què ha estat redactat i publicat, de primer, el Decret, i després l'Ordre Ministerial sobre bilingüisme del País Valencià (que parla en tot moment de "llengua valenciana") i els títols dels de les Illes Balears (que fan referència a les "modalitats insulars de la llengua catalana") introdueixen elements de confusió científica i professional que han d'obstaculitzar el procés actual de normalització de la llengua i la cultura catalanes. Per tant, com a especialistes o futurs especialistes en la matèria, adreçam a V.E. les resolucions següents:

1. La llengua catalana, la unitat de la qual és reconeguda per les acadèmies i les personalitats científiques de

tot el món —com, per exemple, la Real Academia Española i el XVIè Congrés Internacional de Lingüística i Filologia Romàniques, celebrat fa poc a Mallorca—, compren dins l'Estat Espanyol l'àmbit territorial de les Illes Balears, el País Valencià i el Principat de Catalunya, a més d'una franja del territori aragonés.

2. Perquè sigui possible el dit procés de normalització, cal ensenyar una modalitat de llengua vàlida per a tot el conjunt y apta per a qualsevol tipus de manifestació cultural o administrativa, i a la vegada, la totalitat de la literatura produïda en aquesta modalitat o en qualsevol de les seves variants.

3. Aquest tipus d'ensenyament, fet amb mètodes científics, no suposa cap amenaça per a les diferents varietats comarcals o socioculturals, sinó que precisament contribuirà a potenciar-les.

4. Cal que totes les àrees del domini lingüístic tinguin un protagonisme actiu en el procés de normalització (tal com l'han tenguut en els altres moments crucials de la Història) i participin directament en la planificació lingüístico-literària i en l'elaboració de les directrius pedagògiques.

5. Així, i per tal d'evitar interpretacions no científiques i problemes professionals, és indispensable que tant els programes didàctics com els processos de selecció del professorat siguin elaborats coordinadament per representants científicament qualificats de totes les terres de parla catalana i tinguin titularitat única i vàlida acadèmica per tot el territori, tal com succeeix en qualsevol llengua de cultura.

6. Estam segurs que només així la llengua i, per tant, la cultura catalana, es veuran lliures d'obstacles en la seva normalització i podran donar els fruits que la seva tradició secular i la seva producció actual permeten d'esperar.

Ciutat de Mallorca, 18 de juliol de 1980.
(Segueixen 120 firmes)

L'ASSISTÈNCIA INFANTIL A POLLENÇA

CONSELL DE REDACCIÓ DE "EL GALL"

Donada l'importància del tema i de la transcendència social del mateix els hi

agraïrem la publicació del següent comunicat.

En un poble de més de deu mil habitants, un poble considerat cult, d'una bona situació econòmica, on hi ha més de deu sucursals bancàries, amb un pressupost municipal de més de 100 milions, amb grans monuments i jardins ben cuidats, NO TE UN SERVEI BASIC D'ASSISTÈNCIA ALS INFANTS.

En un poble com el nostre on neix un nin cada tres dies, no disposa dels serveis d'una COMARA. Això ens du els inconvenients d'haver-se de tralladar a Ciutat amb les dificultats econòmiques, laborals i el perill d'un part prematur.

Tampoc es compta amb els serveis d'un PEDIATRA. Sabem que es aquest un problema social de gran importància per a moltes famílies. Aquest hivern un nombre grup de pares demanaran a l'ajuntament que es feren les gestions oportunes, però encara no s'ha sabut res. Recordam que en el programa d'actuació de l'ajuntament —que no ha tingut cap interès en difondre— no figura la previsió d'aquests serveis.

Darrerament el problema de les GUARDERIES és de domini públic, creim positiu el treball que s'està fent per aconseguir el seu funcionament amb personal especialitzat i local adaptat a la seva funció. Es una iniciativa que mereix l'atenció de les entitats locals i l'ajuntament. Es necessari que es monti com un servei al públic amb un preu assequible a qualsevol treballador, és per això que cal obtenir les ajudes econòmiques sol·licitades.

Altres infants neixen sense tanta fortuna com els altres i mereixen una EDUCACIÓ ESPECIAL, una atenció complementària a l'escola amb mestres capacitats. Es aquesta l'educació especial un altre dels problemes que ha d'afrontar l'actuar consistori.

El PSM de Pollença conscient de la importància del tema i de les nombroses famílies afectades, recolzarem qualsevol petició amb aquest sentit. Demanam des d'aquí que totes les entitats locals juntes els seus esforços i el seu desig de resoldre el problema. Demanam també a les autoritats locals que sabin valorar el problema en si, deslligant-lo de qualsevol implicació política, ja que no hi ha cap grup que tenguin l'exclusiva en l'assistència infantil i que a més es defensat per qualsevol tipus de model social.

Agrupació local PSM

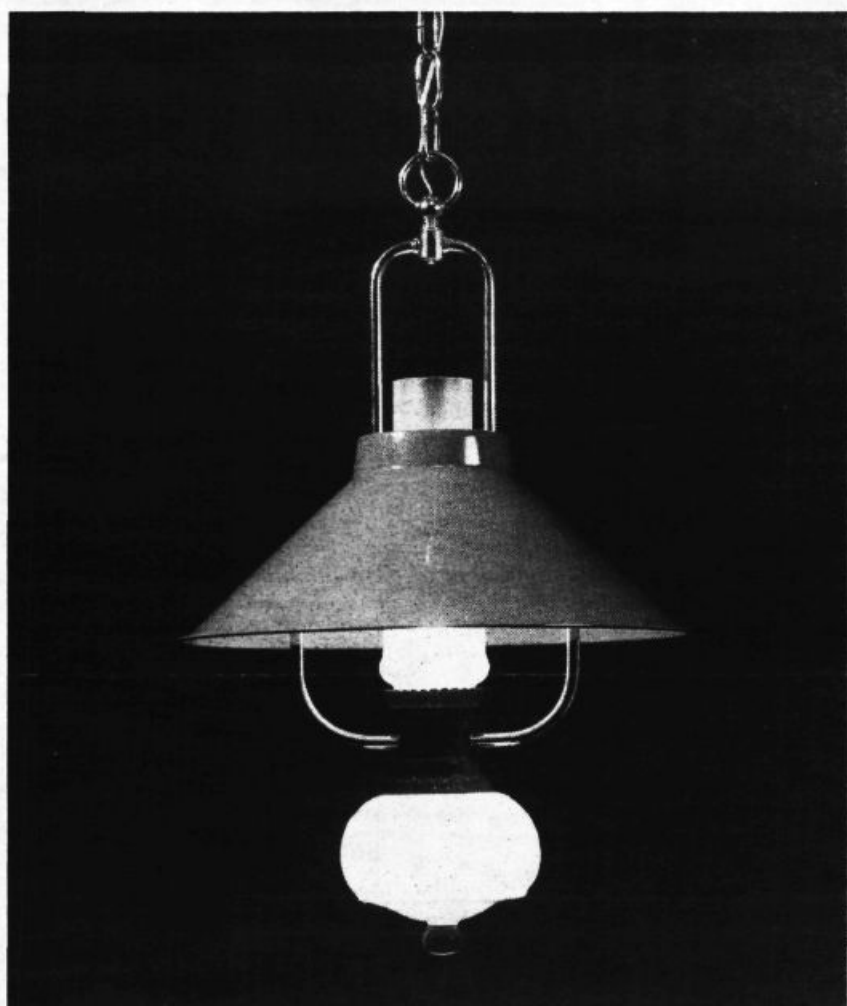
Enquadernacions de "El Gall"

Als interessats en enquadernar els números apareguts de "El Gall", les hi comunicam l'adreça de la casa on es pot fer: Enquadernacions Jiménez, C/. Teniente Escandell, 5, de Palma. Tel. 291537.

Galerías Vicens
L'ARTESANIA DE ROBES DE LLENGUES DE POLLENÇA AMB PRESTIGI INTERNACIONAL
CONFECCIÓ, ANTICS I OBRES D'ART

Restaurante CA'N PEP
PUERTO POLLENÇA (MALLORCA) Tlf: 530010

JAMbar
TEL: 530049
POLLENÇA

Grandes descuentos en
lámparas, apliques y plafones
ELECTRICA TERTIME

RIEGO POR GOTEO

LA SOLUCION A SUS PROBLEMAS AHORRANDO AGUA Y MANO DE OBRA, ES MUY ECONOMICO. USTED MISMO PUEDE INSTALARLO, SE LE FACILITARA TODA INFORMACION. MATERIAL NECESARIO CON MANGUERAS GARANTIZADAS.

ESTUFA - GIMENEA - FRANKLIN

MARTORELL TORRANDELL

TODO PARA LA CONSTRUCCION - TRANSPORTES
Agentes Pinturas "RIPOLIN"

TITO CITTADINI, 8 - TEL. 53-05-49 - Pollensa (Mallorca)

- * PAVIMENTOS GRES Y CERAMICOS
- * REVESTIMIENTOS
- * AISLANTES
- * FIBROCEMENTOS
- * TUBOS DE P.V.C. RIGIDOS Y DE POLIETILENO BLANDO ESPECIAL PARA RIEGOS POR GOTEO.
- * IMPERMEABILIZANTES
- * REFRACTARIOS
- * CEMENTOS, PREFABRICADOS
- * MANGUERAS Y ASPERSORES

PRECIOS ECONOMICOS

Relojeria,

Joyeria,

CA'N CABRER

MIEMBRO FUNDADOR DE LA ASOCIACION
ESPAÑOLA DE GEMOLOGIA

AGENCIAS OFICIALES

OMEGA - TISSOT PERLAS MAJORICA
PORCELANAS LLADRÓ

Temple, 13
Telf. 530241
POLLENSA

Paseo Saralegui, 80
Telf. 531309
PUERTO POLLENSA

EL DECRET DE NOVA PLANTA: REPERCUSIONS

La festa té un nom, "RESPOSTA DE MALLORCA AL DECRET DE NOVA PLANTA", poer saberne el significat per ventura convindrà fer un repàs, encara que sigui molt per damunt, a un moment de la nostra història, la guerra de Successió.

LA GUERRA

A la mort del rei Carles II (1700) l'herència de la corona tenia dos pretendents l'arxiduc Carles d'Àustria i Felip de Borbó, príncep francès, el 1702 esclatà la guerra i els qui havien d'esser els seus súbdits es dividiren en dos bàndols segons fossin partidaris de l'un o de l'altre.

Els mallorquins, exceptuant un grup molt reduït de la noblesa i de l'alt clergat, eren partidaris (igual que els aragonesos, valencians i catalans) de mantenir l'estructura d'estat federalista, enfront de la tendència centralitzadora castellana, i de fer que l'autoritat de les lleis continuàs estant per damunt el poder reial, per aquests motius es decantaren a favor de l'arxiduc Carles i s'enfrontaren al representant del model francès de monarquia que tan nefast arribaria a ser per les nacionalitats que passaren a dependre'n.

Qüestions de política internacional (voluntat, per part de la resta d'estats, de mantenir un equilibri de forces a Europa, elecció de l'arxiduc Carles com a hereu de la corona austríaca, etc.) feren que el desenllaç final (1713) fos favorable al príncep Felip, que regnà amb el nom de Felip V.

A poc a poc varen ser derrotats tots els adversaris de la monarquia borbònica, el 1714 es rendí Barcelona després d'una heroica resistència i, poc després, en darrer lloc ho va fer Mallorca. Era l'any 1715 (Cal afegir que València i Aragó s'havien rendit bastant abans).

REPRESALIES DEL VENCEDOR: DECRET DE NOVA PLANTA

El nou rei prengué represalies contra els que s'havien manifestat hostils i amb la promulgació dels DECRET DE NOVA PLANTA, que s'aplicaren als regnes de València i Aragó (1707), a Catalunya (1716) i a Mallorca (1715), aconseguí allò que havia aconsellat el "conde-duque de Olivares" a Felip IV, fer desaparèixer de cada una d'aquestes comunitats les institucions de govern i lleis pròpies per ésser substituï-

En Toni Serra en el moment de la cremada del decret

des per unes altres, totalment estranyes, i fetes seguint el model de Castella. Això significà per a Mallorca, i també per a les terres abans esmentades, la subjugació al centralisme de la cort madrilenya i la pèrdua total de la seva autonomia. D'altra banda els nostres pobles veren minvat el seu dret a autogir-se i a incidir sobre la política global de Mallorca; en aquesta època va ésser quan es ressuscità un nom romà, Palma, per a substituir el que fins aleshores havia estat el normal, Ciutat de Mallorca.

CONSECUENCIES LINGUISTIQUES

A l'esguard d'aquesta pèrdua de poder polític, el Decret de Nova Planta també significà un gran cop per a la nostra cultura per tal com va ésser la institucionalització del castellà com a llengua oficial i, en aquest sentit, el rei deia que, davant el problema que pogués su posar la supressió immediata de l'ús públic del català, se procuraria "mañosamente ir introduciendo la lengua castellana".

La castellanització lingüística va ésser afavorida per la política, puix que a partir d'aquest moment començaren a arribar funcionaris i delegats de la cort castellana els quals, gràcies als seus càrrecs, aviat adquiriren prestigi entre les classes altes mallorquines, que no sols s'hi regraciaren parlant sempre amb ells en castellà, sinó que, els imi-

taren fins i tot en el menyspreu de la llengua de l'illa i feren que el seu ús fos considerat com a signe d'incultura i propi de les classes baixes.

El fet és que, fin ara, entre les classes dominants s'ha anat mantenint aquest prejudici i, a més a més, les classes populars, per mimitime, han arribat a participar-ne i considerar la nostra llengua més imperfecta que les altres, de categoria inferior i només vàlida per a ésser utilitzada en les relacions familiars i en les feines més "baixes".

Aquesta inexplicable situació ha estat possible gràcies a la política desculturitzadora duita a terme per les classes dirigents que s'han arribat a atrevir a divulgar teories mancades de tota base científica per a justificar, amb el beneplàcit de la majoria de les víctimes, la seva voluntat d'exterminar-nos com a poble.

Després de tants d'anys les continuades agressions que hem sofert han fet del nostre poble un poble insegur i desconexidor dels avantatges i de la necessitat que tenim de continuar avançant com a tal en el futur. Si volem contrarrestar plenament l'ús normal de la nostra llengua i les nostres formes pròpies de vida i, així, eliminar els complexos que, com a comunitat, ens han subordinat a una cultura i a una manera de ser que no són nostres.

Joan Melià

El ball de bot avui ENTRE LA DIVERSIO, LA CULTURA I L'ESPECTACLE

La participació als balls de les festes populars és cada dia més grossa i espontània. En pocs anys molts de mallorquins han après a ballar. Les escoles per a la seva ensenyança tenen cada pic més gent. La seva revitalització és un fet clar.

La situació actual del ball de bot és realment bona, sobre tot si la comparem a la de fa deu o quinze anys. La popularització del ball és, creim, dels fets més interessants i importants, molt dignes de tenir en compte.

Malgrat tot però, encara subsisteix la creença de que les agrupacions fan el vertader ball de bot i conserven el purisme de les nostres dances. Per noltros és gairebé tot el contrari, ja que aquestes només l'han ajudat a desvirtuar en quasi tots els sentits.

EL BALL DE BOT D'UN TEMPS

Veim idò com és ballava antany. Els sonadors, els músics, tocaven una jota o un bolero i al compàs d'allò la balladora feia uns moviments, és a dir marcava uns "punts" amb els peus. El ballador sense perdre el ritme l'havia de seguir, endevinant en ocasions els moviments que aquella anava a fer, cercant embullar-lo. Si

ho aconseguia era un bon ballador, i si no es podia retirar.

Tot això suposava que el fall fos contínu creació; la balladora feia en cada moment, els punts que volia i difícilment una jota o un bolero eren ballats dues vegades de la mateixa manera.

A poc a poc aquesta espontaneïtat es va perdent (raons de censura exlesiàstica, pèrdua de vida del mateix ball...); els balladors i balladores anaven sacrificant el ball lliure i creatiu pels balls composts. A partir dels anys 20 començaren a sorgir les primeres agrupacions, les quals agafaren balls composts i afegiren moviments estranys que res tenien a veure amb el seu origen, i d'aquesta manera acabem de sacrificar la festa en benefici de l'espectacle i amb ella sacrifiquen els dos elements més importants dels nostres balls: l'espontaneïtat creativa i la participació popular. El ball deixa d'estar dirigit per la dona, it tots dos, ballador i balladora, abans de sortir ja saben lo que han de fer perquè l'han assetjat. Així eliminen l'inconvenient de que el ballador haguí de seguir la balladora i com és natural, l'espectacle surt perfecte.

ESPECTACLE, AGRUPACIONS, VESTITS, NEGOCI...(*)

Però això és l'antítesi del que era el ball de bot de la pagesia perquè es perd la picardia del ball, la sana rivalitat entre ballador i balladora. I a més deixa d'esser qualque cosa espontània ja que ha no s'improvissa, no hi ha creació. Encara hi ha un altre element que romp l'esperit del ball i que es troba en el fi mateix de les agrupacions: oferir un espectacle. Aquí ja no hi ha una participació de la gent, no és una festa popular i el paper dels qui acudeixen es limita a la simple observació. S'ha de deixar ben clar, doncs, que el que ofereixen les agrupacions no són el balls populars, sinó un espectacle qualsevól, inspirat de vegades en el ball popular, i com a tal espectacle pot agradar o no agradar al públic, però que de cap manera es pot considerar bell popular ja que hi manquen tots els elements necessaris per esser-ho.

Aquests espectacles i aquestes ballades pseudo-populars, en lloc de dur-lo cap a la seva popularització, el duen cap a la momificació i estancament del ball. I a tot això hi ajuda la ma-

teixa estructura i funcionament de les agrupacions, és a dir, aprenentatge estereotipat d'uns balls composts, l'aparició en escena desfresats de retorn al passat (vestit de pagès), la rialla de "profident", així com les ocasions en que actuen (damund un cadafal, davant els turistes, per fer el rendezvous a les personalitats, fins i tot ballades a discoteques...). D'altra banda hauriem d'esmentar la concepció del ball i del seu ensenyament des del punt de vista del negoci, ajudant encara més a degenerar el ball de bot.

Dins tota aquesta espectacularitat que se li ha donat al ball de bot, cal assenyalar el fet de que les ballades se fan amb el vestit a l'antigua (vestit de pagès). Això, creim, que no ajuda a fer la festa, tot el contrari, ja que és un element innecessari, restant-li espontaneïtat, comunicació, ajudant a donar el caire d'espectacle, posant una barrera entre els balladors vestits (els bons i els no vestits (els xerxes).

CONCLUSIONS

Sembla un poc absurd que haguem de treure con-

clusions. L'ideal seria que tothom les tregués pel seu compte. Del que hem dit creim que està clara la nostra idea del ball de bot, per ventura més de lo que no volem que sigui, que de lo que desitjariem que fos a partir d'ara, i que per més d'un no ha deixat d'esser mai.

Nosaltres desitjariem tornar a la creativitat i espontaneïtat del ball, fent ballades sense el protagonisme de les agrupacions i llevant-li el caràcter d'espectacle. Per això és important que les agrupacions perdin el seu monopoli, fent-ho arribar a tothom.

Per noltros el ball de bot és diversió, és cultura i en certa mida un medi d'expressió i comunicació, ben enfora d'una cosa competitiva, espectacular, etc....

Per nosaltres està clar que la popularització i normalització del ball passa per l'esbeldregament de les agrupacions (se diguin estols, aires, esbarts, grups, escuela de música i danzas.....), les quals constitueixen l'antítesi del ball de bot que volem.

FELIP MARCH
ANTONI BIBILONI
MIQUEL ANGEL MARCH

(*) Veure "Instruments Musicals Mallorquins", de Toni Artigues.

FOTO COMENTADA

No és amb l'ànim de fer la punyeta a la gent menüda, però, ens veim amb la necessitat de donar-los una notícia dolenta.

S'acosta l'hora d'agafar els llibres!! no estaria de més llevar-los un poquet de pols abans.

DISCOTHEQUE • GRILL • Avenida de París • (PUERTO POLLENÇA)

Marcha Fresca

CLASSES D'IDIOMES i CONTABILITAT
MELCHOR BOSCH SALAS
PROFESSOR MERCANTIL
Cecilio Metelo, 101
Telf. 530531
POLLENÇA MALLORCA

TRADUCCIONS
JOSE ESPINAR
INFORMADOR TURISTIC
Telf. 530525

ENCARA NO ESTA SUBSCRIT A "EL GALL"?
Informació
Telf. 531674
C/. Sant Isidre n.º 3-A

NOTICIES LOCALS

Pagesia

RODA DE PREMSA DE LA UNIO DE PEGESOS

El passat dimecres dia tres de setembre als locals de la Cooperativa, una representació de la UPM informà als corresponents de Diari de Mallorca, Última Hora i El Gall sobre la seva postura enfront de la decisió presa per l'Ajuntament en el passat ple municipal.

En primer lloc, explicà Pere Capó, que no s'els havia consultat res sobre aquest tema i que lamentaven que amb un assumpte d'aquestes característiques no contes per res la seva opinió.

Demanat sobre si s'havia tractat el problema a la UPM, respongué que en una junta general es va decidir per unanimitat que no es volia el referendun i que tots els pagesos —tant sols una excepció— volien el mercat en diumenge.

Sabut és que no tots els pagesos fan plaça, i per tant calia fer la pregunta de quin era l'opinió dels que van els diumenges a plaça, a lo

que respongueren que un 96 per cent dels placers pollencins volen que es mantengui el mercat en diumenge.

Al tractar el tema de que el "referendun" es diferència de la "consulta popular" en que el primer, es vinculant en el seu resultat, és a dir s'ha de complir la decisió de la majoria, respongueren que precisament això demostrava el greu error de fer un referendun, ja que no estaven dispots a acceptar el resultat. Si surt que an de anar a fer plaça el disabte i noltros no hi volem anar, no hi haurà ningú que ens pugui obligar a fer-ho, al igual que ningú obliga als babcs a obrir en diumenge o als bars a que tanquin un dia a la setmana, perquè no es fa un referendun per veure lo que opinen els seus clients que son els afectats...? I encara afegirem més, si volem anar a vendre els nostres productes els diumenges no crec que mos impedisquin fer-ho.

Demands sobre quines mesures pensen prendre, ens informaren que les decisions estan preses des de fa temps i no canviarem el nostre criteri, ara, en quan a les accions a realitzar son mesures que s'han de prendre de forma democràtica dins la junta de la UPM, de totes maneres podem adelantar que hi haurà una campanya de premsa i demanarem el recolçament de la Unió de Pagesos de tot Mallorca.

Feren constar que les seves opinions es referien tant sols al mercat que es fa a la plaça major, i no al de la Plaça de Ca les Monares, ja que consideraven que l'altre no era un problema d'interés agrícola. D'altre part senyalaren tambe que desitjaven celebrar un altre dia de mercat, el dimecres, en el que es pugui vendre també animals, en el lloc que ara hi ha el parc infantil, que abans s'empreeva per fer mercat de bestia.

Tomeu Payeras Cifre

Esports

ACTIVITATS DEL "CLUB JOVENTUT PORT DE POLLENÇA"

Els passats dies 29 i 30 d'agost, dos equips locals de balonmano ubicats en el Port, participaren, en les categories juvenil i senior, en el "I Torneig Es Forti", celebrat en el Palau Municipal d'Esports de Ciutat.

La temporada passada, aquests equips ja participaren a qualque competició, entre elles el Campionat Provincial de Primera Categoria Jovenil i en el I Trofeu Port de Pollença.

Aquests equips de "Balonmano" constituïran un club, amb el nom de "Club

Joventut Port de Pollença", havent realitzat una presentació oficial davant el Batle de Pollença. En principi està previst que dins el Club es puguin practicar quatre esports: balonmano, activitats subaquàtiques, atletisme, i tennis. Podran esser socis actius, aquells joves en edat compresa entre els 12 i 18 anys.

El seu local provisional està situat en el Carrer Joan XXIII, 22, i en aquests moments ja són 28 els al·lots associats amb llicència esportiva.

L'EQUIP SENIOR DEL CLUB JOVENTUT, VA GUANYAR EL TROFEU ES FORTI

Després de vencer al Forti per 19 a 8, el Club Joventut del Port de Pollença, se va proclamar guanyador del I Trofeu Es Forti de Balonmano, jugat els dies 29 i 30 en el Palau d'Esport de Ciutat.

A la categoria juvenil, els mol·lers varen perdre de 24 a 14 davant Es Forti.

M.A.M.

DOS EXCURSIONISTES POLLENCINS EN EL MONT-BLANC

Pere Llobera i Miquel Llobera, membres de la Secció de Muntanya del Club Pollença, han duit a terme una expedició muntanyenca als Alps Suïssos, juntament amb cinc excursionistes del G.E.M. (Grup Excursionista de Mallorca).

Varen partir el passat dia

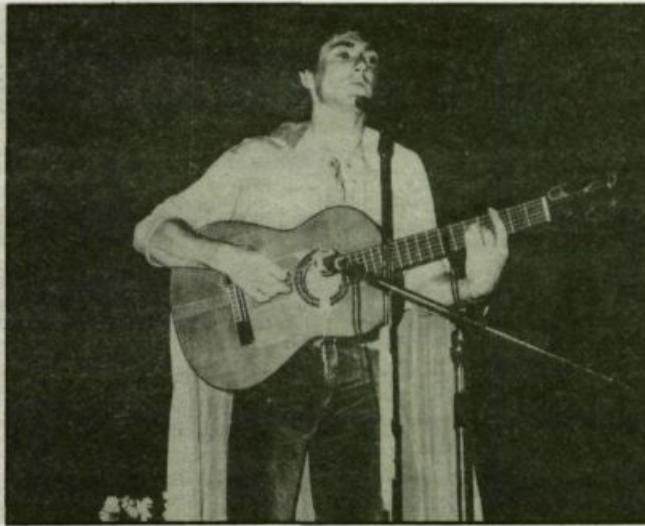
29 d'agost i arribaren a la dematinada del dijous dia 11 de setembre. Dins de les activitats realitzades hem d'assenyalar l'ascensió al Mont-Blanc (4.807 m.), el cim més alt d'Europa. Seguidament feren la Travessa de la Carena del Mont-Blanc, pujant a un grapat de mun-

tanyes de mes de quatre mil metres d'altura. El dia 5 pujaren al Cerví.

S'ha d'assenyalar que aquesta ha estat la segona sortida important que realitzen conjuntament la Secció de Muntanya i el G.E.M. La primera es feu als Pirineus. Miquel Angel March

Música

RECITAL DE PAU RIBA

Organitzat per l'Obra Cultural Balear de Pollença, el passat divendres dia 29 d'agost, va tenir lloc un interessant recital del cantant català Pau Riba al Claustre de Sant Domingo. Es tractà d'un espectacle nou dins l'estil de Pau Riba, que duia per títol "La Runa dels castells és un castell de Runes".

Prop de trescentes persones acudiren a l'esmentat acte, que se perllongà fins a mitja nit. El recital va esser força interessant, destacant-se la seva qualitat i varietat.

1er. APLEÇ D'AFICIONATS A LA GUITARRA

El passat dia 16 d'agost es va celebrar en el Jam-Bar, amb la col·laboració de l'O.C.B., el 1er. Aplec d'Aficionats a la guitarra.

L'acte reuní, un bon grapat d'al·lots i al·lotes de Pollença i del Port, que tenen en la guitarra un instrument que umpl part de les seves hores lliures. Realment valia la pena que entre nosaltres s'intentara un recital d'aquest tipus; un recital que fos alegre, per que no li mancàs la serietat; un recital d'aficionats, però que no hi mancàs qualitat.

Tota l'organització burocràtica va estar a càrrec de l'OCB i l'organització material a càrrec de Joan del Jam i dels propis jovençans que actuaven a l'aplec.

Feren la informal i improvisada presentació n'Antònia i en Miguel, actuant en primer lloc Sebastià, que interpretà un sol tema, un preciós poema "Història de la nevada" obra del vell Amador Magraner, musicat p'en Sebastià mateix. Ens va agradar molt. Paula actuà en segon lloc, posant les notes clàssiques del festival, i fent-ho realment bé. Diego Llaneras fou el tercer, cantant temes de Donavan i un de seu, essent molt aplaudit. Després actuaren Jaume Llompart i Tòfol, que tocaren en primer lloc un hermos tema, la lletra de la qual era d'una xica pollencina, Cati Bosch, i la música

d'en Tòfol, que compta la història d'un infant invalid; el seu segon tema fou una "ranxera" composta per Jaume Llompart. La quinta actuació fou la d'en Peiró, que cantà dos temes de Lluís Llach: "Cançó d'amor" i "Con un arbre nu". Tant ell, com el duo que actuà anteriorment ho feren molt bé. A continuació actuà un altre duo: Tomà i Rafel. Interpretaren cinc temes, essent l'actuació més llarga de la vetllada. Els seguiren Andreu i Guillem, que ha havia acompanyat amb el punteig a Rafel i Tomàs en el darrer blues que cantaren. Andreu i Guillem, tocant francament bé, cantaren tres temes de "lady lay" de Dylan. Tornà actuar llavors Paula, però aquesta vegada tocant conjuntament amb n'Aina; interpretaren notes clàssiques i finalitzaren l'actuació amb "Cançó de bresol", cantada per la mateixa Paula. Molt bé. Jaume Llompart, que ja havia actuat, va pujar tot sol a l'escenari per a tancar la banda d'actuacions, i ho feu amb un clàssic del "country" "Oh! Susana", tocant a la vegada guitarra i armònica i acompanyat per les mambelletes del públic, al que havia aconseguit animar-lo molt.

Per ventura fos aquesta animació del públic la causa de que sorgís una altra actuació, que no estava en el

cartell, però que se la veia venir. Fou un grup d'espon-tanis, que acompanyats per les guitarres de Peiró, Andreu i Guillem, improvisaren una "Bamba" molt "sui generis" i d'altres temes, arribant fins i tot, amb "Qualsevol nit pot sortir el sol" de Sisa. Un èxit.

Dins l'acte, que durà tres hores i que fou totalment gratuït, hi va haver de tot. Se cantaren temes de tots els estils des de notes clàssiques a "country", passant per blues, des de temes de Donovan a temes de Llach, i també, tal volta lo més important, molts de temes composts pels mateixos joves que actuaven, lo que confirma l'esmentat abans: un festival d'aficionats però no mancats de qualitat.

El públic assistent fou molt nombrós i se portà Molt bé durant tot el festival, recolzant i col·laborant amb qui actuaven.

En resum, el 1er. Aplec d'aficionats a la guitarra va constituir un gran èxit de públic, d'organització i d'actuacions. Ara només cal esperar que aquest no sigui un acte aïllat i aquest tipus d'actuacions tinguin una certa continuïtat entre nosaltres.

Enhorabona a tots i anem per l'altre.

Miquel Ripoll

S'INTENTA CREAR EN EL MOLL UN CORO INFANTIL

Des del dia vint d'agost han començat les classes de cant a "ca les monges". La iniciativa i realització d'aquesta idea ha estat deguda a Judith Borrás, Aida Rotger i Coloma Borrás. Perquè ens expliquin més detallans hem anat al Moll a parlar amb aquestes tres joves i entusiastes professores.

—Com va sortir la idea:
—Ens varem animar a crear aquest coro després d'assistir a la Porciuncula a un curs de direcció coral. També creim que es una cosa molt positiva a nivell cultural ja que en el Moll necessitam més activitats d'aquest tipus, esperam així crear una inquietud cultural.

—Quants d'atlots teniu i que els hi ensenyau?

—De moment són vint i nou i les classes que feim són: solfeig, tècnica vocal i cantar a coro. Les sessions són els dimecres de 5 a 6 i els dissabtes de 10,30 a 12.

—Parlem de la part econòmica...

—Es tracta d'un coro no subvencionat, però tampoc hem demanat cap subvenció. Els alumnes no paguen res i noltros no cobram res. Si hi ha alguna petita

despesa de material el pagam a mitges amb els alumnes.

—Quines aspiracions i projectes teniu?

—Aspiram a que d'aquí surti un coro infantil, que a la vegada serà una cantera pel coro de Pollença. A lo millor per a Nadal feim la presentació.

—Voleu afegir res més?

—Demanam als pares que enviïn els atlots de 7 a 15 anys, hi ha moltes mares que estan contentes de que venguin a cantar. Podem arribar a tenirna fins a cent, però es necessari que mantinguin una constància, q que de no ésser així no es pot dur una tasca continuada.

Enhorabona i endavant, que tots ho poguem veure i també escoltar.

Tomeu Payeras Cifre

Jerónimo Riusech Bisañez & Hijos S.A.
CONSTRUCCION Y OBRAS PUBLICAS

ROSERVELL, 9 - POLLENÇA (MALLORCA)

Telfs: 530208 - 530212

NOTICIES LOCALS

L'ESCOLA D'INFANTS

“Cada nin és un mon i segueix un ritme dins l'aprenentatge”

Amb aquesta entrevista vull donar la paraula a l'ensenyament. Aquest que tracto no és un ensenyament qualsevol, es refereix als nins des que neixen fins als sis anys. Una edat que malgrat per moltes persones i sobre tot pares d'infants que hi estan dedins, pensin que encara no sia hora d'ensenyar-los, i que ja tendran temps més envant, quan facin els 7 anys. Per aclarir un poc això i per a donar a conèixer l'Escola d'infants que s'està muntant a Pollença, ens hem entrevistat amb una representació de la junta promotora.

—Quí és qui duu endavant aquest projecte?

—En principi estan en tramits els estatuts d'una associació que estava composta per pares, educadors i socis protectors. De moment aquesta associació té

una junta promotora formada per un protector, set pares i quatre educadors. Aquesta associació és d'interès social i sense cap ànim de lucre. Hem enviat instàncies a entitats i institucions (caixes, ajuntament...) pollencines de cara a formar un patronat que recolzi econòmicament i tuteli l'associació.

—Amb quines instal·lacions contau?

—Contam amb un local que ens ha deixat el matrimoni Vicenç-Capllonch, que està situat en el carrer Coronell Aloy, 20. El solar és de 600 m². i està distribuït de la següent manera: quatre aules, dues sales dormitori, un menjador, cuina, dos banys i dos jardins.

—Hi haurà servei de menjador?

—Sí, en principi, degut als nins que tenim pre-ins-

crits hem pogut veure que un grup d'ells han sol·licitat aquest servei i per tant creim que hi haurà d'haver una persona encarregada de fer el menjar.

—Com teniu enfocada el problema de la sanitat?

—Per entrar a l'escola s'haurà d'omplir una fitxa on se recolliran les dades de vacunació, malalties, etc... que ens servirà de base de cara a noves revisions que periòdicament se faran; per aquest servei contam amb la col·laboració del metge pediatria, Martí Rotger i de L'ATS Magdalena Cerdà.

—Perquè l'escola?

—Ens varem plantejar la idea de l'escola ja que abans aquest servei era deficitari en quant a places, i qualitat. D'altra banda, veient que a Pollença no hi havia una guarderia amb uns horaris que s'ajusti amb l'ho-

rari de treball dels pares.

—Quina diferència hi ha entre guarderia i escola d'infants?

—Nosaltres entenem que als nins, al mateix temps que s'ha de guardar els han d'educar. L'educació no comença als sis anys sinó al primer moment que l'infant neix. També entenem que els nins han de tenir un contacte directe i constant amb l'educador.

Els nins a aquesta edat estan més predisposats a adquirir uns hàbits, i sempre si ja des de petits s'els ensenya a valorar les coses ens trobarem que haurem aconseguit una important fita pedagògica.

—Teniu ja una línia pedagògica elaborada?

—El primer que tenim en compte és la coordinació a seguir de treball d'equip entre els educadors, perquè els nins no quedin tallats d'un nivell a l'altre. Així quan es canviï d'educador, aquest sap on si està més adelantat o més retrasat l'infant.

Cada nin és un món i segueix un ritme diferent dins l'aprenentatge, tenint en compte això, procurem que l'ensenyança sigui individualitzada, per altre part el nin com a component d'un grup ha d'adquirir uns hàbits de convi-

vència i se l'ha d'iniciar amb el treball d'equip. Per altra part l'aprenentatge de les distintes matèries ha d'estar molt lligat a la vida i és per això que creim que la manera més adequada de fer-ho és a través del joc ja sigui espontani unes vegades i organitzades unes altres.

—Heu limitat el nombre de nins per educadors, perquè?

—Es degut a que hi havia un modul, que les organitzacions internacionals recomanen per una limitació a l'hora d'educar uns infants d'aquestes edats. El recomanen per poder dur a terme una educació adequada, ja que un nombre elevat d'educats limita l'efectivitat cara a la bona tasca educativa.

—Com teniu plantejat el contacte que periòdicament s'han de tenir amb els pares?

—Des del moment que nosaltres entenem que l'educació dels nins ha d'esser una feina conjunta entre pares i educadors, creim que és importantíssim el contacte directe i sovint amb els pares. Ja sigui mitjançant el contacte diari quan duen o recullen els nins o mitjançant reunions que periòdicament s'aniran mantenint amb ells.

De moment per començar en tenim plantejada una de cara a que l'organització inicial sigui la més favorable per tothom.

—Cóm és mantendra econòmicament?

—Se mantindrà amb les quotes que pagaran els nins que naturalment variarà se-

gons sigui mitja jornada o sensera, si volen menjador o no, i si tenen germans dins l'escola.

En l'ajuda econòmica del Patronat i també amb la dels socis protectors, en quan a aquest s'han fetes unes targetes de subscripció que es poden trobar als bars, botigues i particulars, tothom que vulgui informació al respecte es poden posar en contacte en la junta promotora.

—Negoci?

—No està muntat en pla de negoci, únicament se va treure els jornals de la gent que faci feina a l'escola. Aquests preus seran els establerts en el conveni del sector, no només se tracta de pagar a l'educador, sinó també del personal per fer el menjar, la netetja, etc...

En el cas de que qualche any hi hagués un benefici, s'invertiria una altra volta per a millorar les condicions de local, compra de material, etc...

—Quina data teniu prevista per començar?

—Les nostres previsions eran obrir per el mes de setembre, però degut a les obres que s'estan fent a l'escola, obrirem dia primer d'octubre.

—Voleu afegir alguna cosa més?

—Donar les gràcies a tota la gent que mos ha ajudat i de fet ens ajuda, des de persones que treballen en l'adequantació i posada a punt del local fins en els socis protectors que ja han nosaltres, a ff de fer possible aquesta escola.

PEP BORDOY

Educació

EDUCACIO ESPECIAL

Es una llàstima que els pares i infants que estan afectats dins aquest problema hagin de comprovar el poc interès que se pren per part de l'ajuntament en aquest tema, tots recordam com va esser denegada una

petició per crear una aula d'educació especial a Pollença, a pesar de que ara si estan decidits de recolzar un projecte que hi a Inca per a la creació d'un centre, tractat aquest tema en el darrer ple tots els re-

gadors estaren d'acord. Per tant ja sabeu que prop de 60 infants necessitats d'aquesta ajuda tendran que continuar desplaçant-se a altres punts de l'illa per a obtenir l'escolaritat que necessita. TONI MARQUET

“EL NOSTRE GALL JA TE UN ANY”

(Ve de pàgina 1)

Un mira d'anar alerta, d'escriure obertament, amb la major sinceritat i bona voluntat, però no s'en dona compte i ja l'ha feta.

Noltros a un parell d'editorials hem intentat clarificar conceptes confusos i malentesos; sense aconseguir res per lo vist ja que un bon grapat de lectors donen mostres d'estar com abans.

Hem dit mes d'un pic que no tenim director, que al GALL al cuinam tots i que en tot cas hi ha un comitè de Redacció i, també en tot cas, la seva ideologia o la línia que pugui seguir tant sols es reflecta a l'editorial o a qualche comunicat que poguem confeccionar. Ja que dels altres articles i escrits, els únics responsables son els seus autors, partint de la base de que noltros ho acceptam tot sempre que hi hagi un mínim de qualitat i espai i temps per incloure-ro.

Per altra banda, sempre hem lluitat per aconseguir que hu gall sigui la tribuna pública de Pollença i perque hus escrits d'aquest o d'aquell articulista no servequin per provocar callats ressentiments sinó una resposta pública a través du mateix mitja de comunicació però malgrat tot; malgrat les crítiques i les èpoques d'ajuda crisi, estam plenament convençuts de que hem fet lo que havíem de

fèr i pensam que molts de problemes han estat originats per la manca de col·laboradors alhora de fer les feines que no surtien a la llum, per les condicions precaries en que treballavem en un principi, per les desil·lusions que ens hem duit i per la manca de professionalitat, en lo sentit de que no som periodistes de professió, de que feim les coses per gust (o perque ens sentim compromesos amb la cultura de nostre poble) i de que no hem tengut la més mínima ganancia econòmica darrere hu GALL, sino que la majoria hem perdut un bon diner amb los cops de telefono, la benzina y altres herbes.

Una cosa es ben certa: a Pollença es llegeis i comenta hu GALL. També circula per Ciutat i altres pobles de Mallorca. Perque hu nostre periòdic tendrà hu seus defectes, però ningú podrà discutir la seva qualitat pel seu contingut i presentació.

I qui no ho cregui, que faci un estudi comparatiu amb les altres publicacions foranies, per veure quines s'imprimeixen millor, quines presenten una publicitat i una composició gràfica mes euilibrades; quines reflexen més fidelment la realitat del poble, quines ofereixen la mateixa constància, profunditat i qualitat en articles d'investigació històrica; antropològica o aquells que presenten una formada preocupació per la salut, els problemes ecologics o la cultura popular.

Ara que tenim els 18 números enquadrats es més fàcil veure toto lo dit. Quans de personatges s'han acostat a la gent a través du GALL: el vell Penya, el centenari Uins, mestre Paco, el pintor Vives Lilull, i també Carles Got. Mestre Albertí, D. Guillem de Colonya, Costa i Llobera, mestre Amador, l'inventor, els Anguilers, aquesta família de sonadors, etc. també, es

vulgui o no, la secció tribuna pública a anat i anirà presentant aquells personatges diriem publicis, per quant encapçalem el món cultural, polític i econòmic de Pollença.

Ens consta també que més d'un ha anat col·leccionant les notes per una història de Pollença, i per qualche cosa serà.

Altres seccions, dedicades a pa pagesia, a la mar o a la creació poètica, han estat manco afortunades, perque no s'ha pogut aconseguir una constància en la publicació de treballs per falta de material. Així i tot hi ha hagut aportacions molt valioses i estam segurs de que a un moment o l'altre la cosa es normalitzarà.

També estam contents de la gran utilitat du GALL vists els resultats a l'hora de dur endavant les campanyes que hem cregut oportunes i que els estatus de l'O.C.B. ens han permes realitzar: campanya contra el port esportiu, campanye per a canviar els noms dels carrers, campanya per a la normalització de la nostra llengua, etc.

I per acabar, direm que amb hu GALL mos agrada poder contradir l'opinió d'alguns de que Pollença es un poble on només hi cauen brusques d'un dia. Tots noltros plegats conseguirem que hu GALL visqui un bon munt d'anys.

“EL GALL”

L'ESCOLA D'INFANTS “EL ROSSINYOL”

Fa una crida a tota la gent que vulgui col·laborar en coses que puguin servir pels infants i també als artesans i artistes que vulgui fer juguetes i objectes de decoració per l'escola.

Gràcies anticipades a tots els que oferesquin la seva col·laboració.

Construccions

TORRES DIAZ

c/. Cecilio Metelo, 118

EXTRAORDINARIA ACOLLIDA DE L'HOMENATGE DEDICAT A DIONIS

COMENTARIS FAVORABLES A LA TELEVISIO BALEAR I A LA PREMSA

Es per noltros un motiu de satisfacció, no tan sols que El Gall es llegesguí arreu de Mallorca, sinó que els comentaris siguin en general favorables. Fa prop d'un mes que la televisió comentà la celebració del primer aniversari del periòdic i el número de les festes de La Patrona, oferint imatges de les seves seccions. Mes endavant amb motiu del número dedicat a Dionís, oferí un altre comentari destacant les bones qualitats tècniques, l'esforç econòmic i bibliogràfic que representà l'edició; oferint també imatges de les reproduccions en color.

LA FAMILIA DE DIONIS, ENTREVISTADA PER LA TELEVISIO

Els comentaristes de la nostre televisió es desplaçaren fins a Pollença per realitzar una filmació de les obres de l'artista i realitzar un canvi d'impressions amb la seva família. Com digueren posteriorment en el reportatge es tractava d'ampliar la notícia de que el poble de Pollença estava interessat en la proclamació de Dionís com a Fill Il·lustre. Entrevistaren a la seva dona, que va parlar de les seves qualitats humanes. Després parlà el seu germà Pep Bennassar que esmentà l'esforç que li representava pintar, no tan sols físic sinó psicològic. Era un creador nato, sofria davant una obre fins que no sortia el que volia, era lo que se diu un artista.

DIONIS BENNASSAR EN EL RECUERDO

Sus raíces moras las llevaba fuertemente pigmentadas a lo largo, a lo ancho y a lo alto de su humanidad física; humanidad física que, para hacer honor a estas raíces, quedó mutilada, en parte, dejando en tierras africanas, en una guerra trágica, la movilidad de una de sus dos ma-

nos, como antaño le ocurriera también, a don Miguel de Cervantes.

Y así como el Manco de Lepanto escribió, entre otros y con la que le quedó sana, el inmortal y universal libro de Don Quijote de la Mancha, así también el Caballero de Po-

llensa, se dedicó, con la que le quedó útil, a plasmar, pictóricamente, las realidades, los sueños y los ensueños de su vida cotidiana, logrando también éxito y fama inmortal y universal, sobre todo después de muerto, como otrora le sucediera el histórico Cid.

En nuestra última entrevista personal, realizada unos meses antes de su muerte en la intimidad de su estudio pollensin, rodeados de telas y acabadas y sin acabar, nos hizo partícipes de dos de sus más sentidas frustraciones.

La primera, referida a su gran afición que sentía por el mar y como le hubiese gustado ser capitán de navio para así poder emprender largas y exóticas singladuras a lo largo y a lo ancho de todos los mares del mundo. De ahí, los numerosos temas marineros tratados en sus telas, llenos de color, de encanto y de poesía, tanto de superficie como de fondo y también su querencia por lucir asiduamente la clásica gorra de los marineros mercantes con mando.

Su otra frustración se refería al hecho de que su único hijo, en vez de salirle pintor, le hubiese salido filarmónico. Menos mal que este hijo, luego, rectificara su trayectoria, sendo en la actualidad un pintor con numerosos primeros premios en su haber, amén de regentar una afamada galería de arte en su villa natal, de todo lo cual es de esperar que se sienta orgulloso su padre desde la eternidad.

En esta entrevista, también supimos de las inquietudes de Dionís por la escultura; de sus aficiones por la fotografía; de su manía de llevar un libro de firmas de visitantes distinguidos, en el cual tuvimos el honor de estampar la nuestra; de su grande y apasionado amor por Pollensa, sus paisajes, sus gentes, sus costumbres.

según noticias, piensa cancelar próximamente proclamándose Hijo Ilustre. Sabía, oportuna y certera decisión a la cual desde estas columnas, nos adherimos de todo corazón.

Dionís Bennassar, en el recuerdo, es, para nosotros, un hombre franco, lleno de bondad y nobleza, todo prodigalidad, grandemente entregado a

sus semejantes. O dicho en otras palabras: todo un caballero, de los que, por desgracia, ya muy pocos van quedando en este mundo nuestro tan dado al egosimo, al odio y a la violencia.

JOSE REINES REUS

(Última Hora, 8 - agosto - 1980).

UN MERECIDO HOMENAJE

"El Gall" es un periódico pollencin, buen exponente de la prensa forana de la isla, que acaba de sacar el número 20, que es un extraordinario, dedicado a un pintor: Dionís Bennassar.

Este número de "El Gall" es en sí un inapreciable documento para conocer la vida y la obra del excelente pintor que fue —que es, perdón— Dionís Bennassar. A los textos acompañan un nutrido material de reproducciones de obras del artista, algunas de ellas en color, que contribuyen a divulgar la pintura recia del artista estudiado.

Junto a lo que se puede considerar la obra mayor de Dionís Bennassar, y por esta razón la más conocida, en "El Gall" se nos da también noticia documentada de sus autorretratos, magníficos, y de los dibujos y acuarelas, género menos divulgado del autor. Y sin embargo he de decir que es en estas obras donde el artista, libre de todo prejuicio o atadura exterior, alcanza las cotas más altas.

Buen número este de "El Gall". Tendría que estar, a estas horas, en todas las manos de los que aprecian la pintura nuestra. De la que Dionís Bennassar es un dignísimo representante.

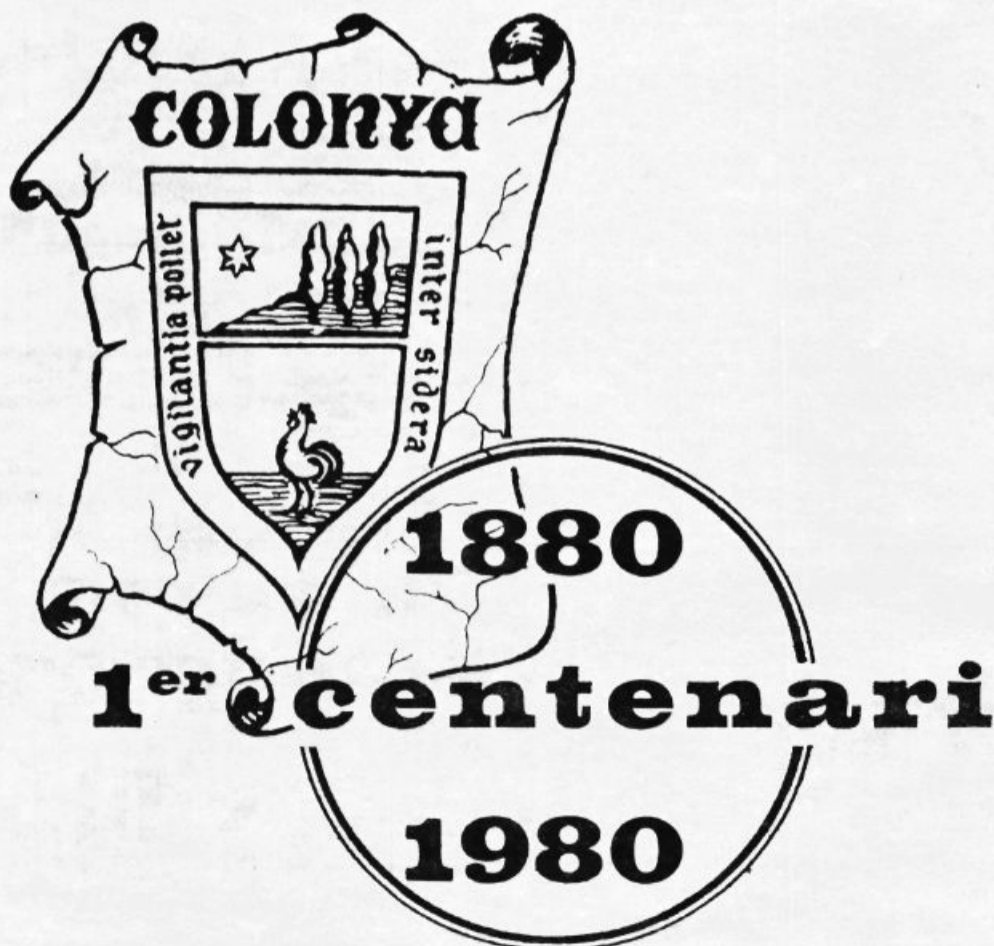
Rafel Jaume (U.I. 24 Agosto 80)

NOTES D'AGRAÏMENT

La nostra tasca es possible gràcies a persones que ens ajuden econòmicament. Una vegada més hem d'agrair a Magdalena Bestard, l'haver nos regalat un quadre del seu padri Guillem Bestard. De la mateixa manera hem d'agrair l'ajuda econòmica del Pere Payeras. (Concessionari Renault).

és una promoció de la caixa d'estalvis de pollença "colonya"

EDICIO ESPECIAL D'UN LLIBRE DE CATALÀ PER A E.G.B.

La nostra caixa ha pres la iniciativa de patrocinar una edició especial per a Pollença d'un llibre per a l'ensenyament del català a la 1a. etapa d'EGB. Aquesta edició especial s'ha duita a terme degut a que els llibres existents a les illes per a l'ensenyança de la nostra llengua, empren l'article salat (es i sa) segons la parla de la majoria de pobles de Mallorca, i com se sap, a Pollença no s'usa l'article salat, sino el literari (el i la), per lo que s'havia de donar una solució especifica a aquest problema.

"Llenguatge 1er. EGB" és el llibre que serà adaptat, essent els autors Joana Serra de Gayeta, Maria Francesca Vidal i Miquel Vives Madrigal. En concret tan sols se substituirà l'article "sa" per "la", i "es" per "el" segons xerram aquí.

El llibre en qüestió està destinat a l'aprenentatge del català i en català. Encara que en el seu títol se parli del 1er. curs, de fet serveix per a tots els cursos de la primera etapa d'ensenyança General Bàsica, es a dir fins a cinquè. En principi aquesta edició constarà de mil exemplars amb un cost de 380.000 pts. els qual seran distribuïts a les distintes escoles de Pollença i el Port. Edicions Cort serà l'encarregada de la seva publicació.

"RACÓ DE SALUT"

Uns nous deus s'estan fent els amos de tot el nostre ésser. Creadors d'una próspera "religió" anomenada Medicina, empren un llenguatge "esotèric" que sols ells i els quatre "iniciats" poden entendre. Tenen molts de "rites" i també "sacrificis" (massa) i freqüentment xerren d'un cel que anomenen "salut". Ja cuan neixem ens reben amb una "benvinguda" freda i violenta, "bautisme" que inconscientment no oblidam mai. L'eina que més els agrada emprar per mantenir i estendre el seu imperi és la por, com en totes les religions: "No practiquis el ritu i pagaràs amb el sacrifici". També ens aconsellen anar a "confessar-nos" de tant en

quan, i amb els seus ulls infalibles detecten els "peccatoris" més amagats. No importa dir que els beneficis econòmics son prou nombrosos, característica pròpia del fenomen religiós. Igualment se pot apreciar una lleugera "evolució" dins la "doctrina" sense dubta provocada també pels "feligresos", cada vegada més desconfiats. Així, per exemple, veim com se comença a xerrar de "medicina preventiva".

Però també, com en totes les religions, la gent veu que les promeses no arriben i comença a dubtar.

"Medicina preventiva, deis? Com es possible que la Medicina Moderna, tecnocrata per excelència, i pensa

Notes ingenues sobre els metges, la salut i nosaltres

da estrictament per l'assistència i reparació dels malalts, vulgui evitar aquestes malalties que son el seu fonament?"

"Vacunes? Com pot esser mai bo això d'aficarnos dins la sang tota mena de perillosos microbis, encara que estiguin una mica desactivats? Però clar, el pediatra pensa: si no vacun al nin m'hauré d'essorar el cap esplicant als pares el que han de fer quan arribi qualque malaltia infecciosa aguda (res, o molt poca cosa, que la Naturelesa es la que coneix el camí real més curt cap a la curació i no l'aparent que jo puc oferir). Ca! això no me convé de cap de les maneres! que perdria l'orgull i l'estatus d'infinita superioritat cien-

tífica que ara tenc! Tanmateix qui s'haurá d'enfrontar amb les malalties que la meva macabra, però còmoda actitud pot produir —malalties cròniques i orgàniques— ja serà el metge general d'adults, i com que tothom ha de tenir feina... Adamès el Govern fa obligatòries a les vacunes, que son una solució (?) còmoda i rentable, i no convé fer el contrari als que comanden".

"Chequeos, diagnòstics precoços? Serveis per fer-nos estar malalts abans d'hora! Alteracions que passarien desapercebudes i controlades automàticament pels mecanismes immunitaris d'autodefensa son detectades pels especialistes que hi descarreguen damunt l'in-

mens arsenal farmacèutic, acció que apart de no arreglar res prepara el terreny propici perque aparesquin noves malalties cada vegada més complexes o perilloses.

I així podríem continuar amb la majoria de sistemes, actituds o tècniques pròpies de la medicina actual que tot lo que fa es controlar-nos més i més per adjudicar a cada persona la seva fitxa d'home condemnat a estar sempre malalt.

I com que tanmateix mai sabrem més que la Naturelesa, lo millor que podem fer es respectar els seus principis i les seves reaccions (encara que no les compren-guen): Ella es l'única que pot oferir les solucions reals als problemes de la salut de l'home. Tampoc hi ha malalties. Lo que noltros tenim com a tals no son més que les reaccions naturals del cos quan s'ha equivocat, per a tonar a la verdadera salut, i lo millor que podem fer es facilitar al màxim el desenvolupament de la "malaltia" i no reprimir els seus símptomes amb medicaments o altres tècniques per molt "naturistes" que siguin. Si aprenim a pensar així ben aviat arribam a la conclusió de que les úniques malalties existents son la ignorància i la por.

Alternativa? Esencialment una: La confiança absoluta amb nosaltres mateixos. Cosa que segurament tendriem si els responsables de la Medicina Moderna no perdessin la llet pasturant dedicant-se a assustarnos, sino que ens ensenyassin el que hem de fer per no estar malalts o per que les malalties que poren arribar se solucionin d'una forma que si bé no es tan còmoda (no oblidem que no hi ha mira-

cles, que les equivocacions de paguen), sí al manco no dugui conseqüències pitjors. Però clar: si se fages això l'inmenç negoci que s'ha montat en torn del mite de la salut s'aniria a pasturar calapets.

Aprenem també a observar les costums humanes més esteses amb esperit crític. Per exemple demenem-nos: seria capaç d'agafar un conill o un ocell sense més armes que el meu propi cos? Crec que no, però si tanta fos l'habilitat i ho aconseguís, podria donar-li barram fins matar-lo per després menjar-m'el cruu? Això, al manco, es el que fan els animals carnívors, i si jo no ho puc fer, me deman: es convenient que mengi carn? En canvi, estic perfectament dotat per collir fruita, verdúres, nous i demés productes vegetals. Seguint aquest sistema d'anàlisi veurem com estam forçant continuament a cos, cervell i esperit a sofrir situacions estranyes a la seva naturalesa obligant-los a reaccionar amb les malalties, úniques defences de que disposam per corregir tantes equivocacions.

Ja sé que tot lo dit, que he qualificat d'ingenu, no arreglarà res i que la gent continuarà confiant la seva existència a uns professionals de la malaltia. Podria esser, però, que qualcú reconegues a la Salut com a l'estat normal de la Vida i li venguessin ganes de donar la passa (l'experiència de molts confirma que val la pena). Si es així sabrà trobar tota l'informació necessària per no equivocar-se una vegada més.

Joan March

EL CA DE BOU

La decadència d'aquesta raça de cans es deu a diverses causes. Les més importants són les següents: Prohibició de les bregues entre ells i de cans amb bous braus (d'aquí ve el seu nom). Aquestes bregues eren similars a les de galls amb massions.

Hi havia aficionats que criaven i entrenaven aquest cans per a les bregues, fin i tot a lo darrer es feien bregues clandestines, a sotarranis jugant quantitats importants de doblers. Com a ca de brega si es prohibeix la seva funció es perd la seva utilitat.

Un altre factor en contra d'aquest animal són els cans de races foranes que es posaren de moda per a guardar cases, aquestes races exòtiques han fer malbé al ca de bou, prenint-li el lloc.

El ca de bou és de talla mitjana, el cap molt gros en

proporció al cos, ample i quadrat. De pit ample, ventre recollit de cama forta, peus amb dits gruixats i redons ben gruixats i amb esperons. La coa gruixada li arriba fins a mitja cama. El color trigrenc, negre amb franges vermelles i taques blanques. El pel és curt i llis. Les mides aproximades poden esser: altari a la creu 58 cm., pes 36 Kg., llargària del cas 73 cm.

D'aquesta raça fa molts anys (1923) es va aprovar un prototip al llibre de registre de cans de raça que es du a Madrid. N'hi ha cinc de cans de bou registrats, el primer en 1928 es tracta d'un ca nascut el 26 i que va esser premiat a l'exposició canina de Barcelona el 29. El darrer, una cusa amb el registre núm. 4.548 que va néixer a Barcelona el 5-2-31.

El ca de bou a nivell oficial es dona per extinguit, però hi ha aficionats que ho neguen i actualment segueixen molt bones pistes.

D'aquesta raça es conserven un parell de gravats i una foto que mirarem de reproduir a un altre número per raons de restauració.

Pregam al qui pugui donar una descripció o detall o tenguin alguna foto o documents referents en aquest ca, es possin en contacte amb "El Gall".

Llorenç Payeras
Agost 1980

La lluita biològica a l'agricultura

A l'article del mes passat varem tractar de la lluita química contra els insectes perjudicials de les plantes agrícoles. Com a conclusió es pot dir que la lluita química és eficaç per a combatre una plaga determinada amb un termini curt de temps, i obtenint també uns resultats de poca durada, això es la causa de que s'hagin de fer nombrosos tractaments d'una manera continuada, provocant a la vegada una contaminació de les terres, els productes agrícoles i un desequilibri ecològic a causa de l'eliminació d'animals beneficiosos (insectes predadors, aucells, etc.).

En vista de que la lluita química no és satisfactoria en molts d'aspectes, des de fa un temps s'investiga en altres tipus de lluita que tenguin dos aspectes no superats per la lluita química, afecte llarg i poca contaminació.

Un dels tipus de lluita que ja ha donat bons resultats pràctics es el anomenat "lluita biològica", que si bé es coneix des de fa molt de temps, no havia sigut emprat d'una manera conscient pels pagesos.

La "lluita biològica" consisteix en el control de pla-

gues, i malalties mitjançant la utilització d'insectes útils, que en desenvolupar-se sobre alguna de les fases de l'insecte fitòfag (que sa alimenta de les plantes i fruits), o per el seu règim alimentari, vivin a expensas dels qui produeixen plagues o enfermetats en els cultius.

Els insectes predadors son aquells que van en busca de les seves víctimes per alimentarse en alguna de les seves fases o en varies d'elles.

Els insectes parasits són aquells que vivin parcialment o totalment part de la seva vida en contacte, i en la majoria dels casos al interior d'alguna de les fases del desenvolupament de l'insecte objecte de l'alimentació.

Però si bé són molts els insectes predadors i parasits existents, no són gaire per desgràcia els que per si mateixos puguin controlar per complet una plaga. L'insecte útil ha de complir certes condicions, i han d'existir determinades relacions entre els dos insectes en quant a la seva viologia perquè la lluita entre els dos sigui beneficiosa.

En primer lloc, el paràsit ha de tenir un nombre de generacions i una fecunditat per part de la femella

mes elevada que la del insecte fitòfag. En segon lloc hi aura d'haver unes condicions meteorològiques adequades per al desenvolupament correcte del paràsit. En l'eficàcia hi té molta importància el que el paràsit sigui monòfag o polífag, essent el del primer cas el millor. També és important que el paràsit ataqüi en varies i millor en totes les fases del desenvolupament, que en els insectes són: ou, larva, crisàlida i adult.

Alguns exemples de lluita biològica son: entre els predadors, el *Novius Cardinalis* que ataca a totes les fases de desenvolupament de la Cochinilla acanalada dels tarongers i entre els parasits, el *Cales Noacki* també parasitant en totes les fases de desenvolupament de la Mosca blanca dels agris.

Un inconvenient molt gros dels predadors consisteix quant no s'adaptin bé al clima d'algunes regions. En aquest cas han de ser criats en ambients artificials per ser després amollats als camps afectats.

Els aventatjes d'aquest tipus de lluita són: que és molt efectiu quan el paràsit està ben aclimatat, es barat i no és contaminant.

Els inconvenients són: que depèn de factors ambientals, els resultats són lents en un principi, no tots les plagues tenen parasits adequats per la pràctica agrícola, i permet molt poca lluita química.

De totes maneres la lluita biològica esta només començant, i pel moment a donat alguns resultats espectaculars en diverses parts del planeta.

**CARNISSERIA
CHARCUTERIA
L'HORT NOU**
COMANDES
VIA POLLENTIA, 11
Tel. 53 03 55

PAGESIA INFORMACIÓ AGRARIA

COM TRACTAR ELS TARONGERS I LLIMONERS

Pollença s'ha vist afectada per la plaga de la "mosca blanca" que afecta a tarongers i llimoners. La seva presència es nota per una espedi de cotó banyat al revés de les fulles, per lo que dita plaga minva la producció de la fruita. Es recomana una sulfatada amb els productes DRAWIN o similars.

Una de les plagues manco conegudes i més important es la produïda per la petita mosca que pica el botó floral, lo que provoca una producció inferior a l'any següent. L'època millor per a tractar-la és a final d'agost i finals de setembre. S'ha de sulfatar amb "Parathion" o "Diazinon", "Sebaycid" o similars.

LES MALES HERBES

En aquesta època de l'any és bona per a sulfatar les males herbes dels camins i voreres de les finques. Si es fa en aquest temps s'evita el mal ocasionat als cultius de devora i a més en estar l'herba en plè desenvolupament es moren tant les arrels com els troncs. Els productes emprats poden esser "Roudout" o qualsevol producte a base de 2-4-D + 2-4-T (Tordon).

MARTI MELIA
Serveis Tècnics de la Cooperativa Pagesa de Pollença

CLASSES D'ANGLES

= En grups per nins i majors =

Informes C/. Lleó 87

CRONICA MUSICAL

Cinc concerts, com ve essent ja normal, han omplert el present Festival de Música. Cinc nits de musical ensomi.— Per onzena vegada, Apolo-IX, l'actuació de l'orquestra de corda, la "Pollensa Festival Strings", que concerta i dirigeix Eugen Prokop, el 25 de Juliol. Amb obres del Barroc (Carlo Ricciotti), alternaven peces del XVIII (Pieter van Maldere), fins a l'estridència i informalitat —és això música?— del "Quasi en Réquiem", del nostre Tomàs Marco. Com a solista es duigué enguany la soprán austríaca Rita Streich, de tan bon historial. Cantà àries de Händel i Mozart. I un "plus" diví: una cançó francesa deliciosa. Domina la veu i la matisació, la Rita Streich. Ara, ¿és aquella veu d'altre temps? Na Ri-

ta!.— En Prokop és també l'organitzador, cada any, de L'Academia d'Estiu a Pollença. Els participants d'ara, tot al.lotes japoneses, ens donaren un bon concert de cant i piano, havent cantat abans dins la Parròquia.

El "Quartet Tarragó", de Barcelona, ocupava el segon concert, el 9 d'Agost. Un quartet sol esser "nove-tat" dins la programació del Festival de Pollença, on no abunden els conjunts. El ventall anava des del vell Guerrero i Telemann, fins a Strawinsky, i unes obres fetes a posta per el Quartet Tarragó, originals del català Jaume Torrents (1953). Notable conjunt, que produí, emperó, impressions dispers.

Seguia, i es considerava el "plat fort" del Festival, 16 d'Agost, el duo d'artis-

PASSA EL XIX FESTIVAL DE POLLENÇA

tes russos, Boris Belkin violí, i Irina Zaritskaya piano. Parella extraordinàriament "avinguda", i amb aquesta harmonia ens oferiren excel·lents sonates de Händel i Brahms, i la celestial Sonata en LA, de César Frank, un dels "sants" de entre els músics, i un dels "chef-d'oeuvre" de les partitures per a piano i violí. Ella seia

i tocava aplomada, forta, mestressa-madona ucraïana com és. Ell en canvi, prim i escabetsxo, es revinglava com el dimoni Paganini, el rei del violí. Tant un com l'altra són, pel seu vent, bons solistes; i ell, adams, té ja un bon repertori discogràfic.

El 23 d'Agost actuava la violoncel·lista Aurora Nato-

la-Ginastera, d'origen argenti, i ara esposa d'Alberto Ginastera, un dels millors músics no ja de tot l'Argentina, sinó d'àmbit mundial. Jo vaig disfrutar veent com posava l'arc i l'ànima sobre el violoncel, "aquest instrument que li agrada que li gratin la panxa", com assegura En Bernat Vidal i Tomàs. Profunda i inspirada tot el temps. Fetes les "Variacions sobre "La Flauta Màgica", de Beethoven, ens regalà el caramel·lo "L'Arpeggione", de Schubert, seguint amb Debussy, i una "Pampeana" del seu marit, ritmes de "allà en la Pampa, no?", complicats i apassionadíssims; una obra, sense dubte, majúscula. I d'entre els "plussos", quasi ens vàrm morir de goig amb "La mort del cigne", de Saint-Saens, que tothom remugava de memòria, sota el silenci mort de la nit. Al piano, e madrileny Miguel Zanetti, el magistra col·laborador de sempre. El coneixem de fa un munt d'anys.

I acabava el Festival de Pollença — 1980 amb l'actuació, en solitari, del pianista belga Jean-Claude Vanden Eynden, que a uns els semblà la dolçura i cotó personificats, i a altres que tocava només per a si mateix. De Bach passà a Chopin i Mendelssohn, estant més afortunat amb els francesos Debussy, Fauré i Ravel, del qual sabem que

n'ha gravat una antologia. Notable netedat, però manca de so per a omplir un tan gran espai, i de briu per a alçar una tan vasta concurrència.

I per aquí volem acabar: pel factor "públic", enguany, i cada any, més nombrós. Avui la gent va per tot; i millor si va allà on toca anar: a una cita tan important amb l'Art com el Festival de Pollença. Va bé, idò, si el públic pollencí pot compatir amb presència amb el de fora o els estrangers. Els cinc "claustres" de Sant Domingo foren, les cinc nits de Juliol-Agost, cinc paneres ben plenes.

El factor "artistes"? Falten "primeríssimes" figures, com als Festivals de més enera; si més no, una per Festival. Que es fassin els plantejaments i presuposts pertinents. Lo mateix cal dir de l'Exposició Internacional de Pintura, que envolta i decora el Festival, gran "pensada" Newman-Siquier. Exposició i Festival precisen nous esforços. Urgentment, abans que es consumi la capdaval·lada.

Pensem-ho entre tots. Ja que hem arribat el capítol XIX, podem arribar més enfora. "Sumem" història; no vulguem "restar", ni manco "dividir". — Fins l'any qui ve, si Déu vol!

BERNAT CIFRE

TALLER REGA

REPARACIONES ELECTRICAS
AUTOMOVILES Y EMBARCACIONES

Prologación Lorenzo Cerdà, 22 - Tel. 531031
POLLENÇA

CAFE ESPANYOL

CA'N MOIXET

PLAÇA MAJOR, 2
TEL. 53 00 02

POLLENÇA

LA PERENNITAT DE FORMENTOR

La potència de la història de Pollença, a l'horitzó encén l'ideal poètic de la Vall de Formentor

Mentre dins les Cases Velles vibra la tradició, el verd esdevé epínic pels pinars de Formentor.

Torre esvelta, la Talaia guaita al secular balcó de la Mar Mediterrània que s'abraça a Formentor.

I el Colomer, nau de pedra ferma al secular balcó de la Mar Mediterrània que s'abraça a Formentor.

I el Colomer, nau de pedra ferma a l'encís del timó, s'espilla com una perla dins el balu de Formentor

El Pal i el Fumat vigilen, gegants de tret poderós, la plenitud i l'essència de la pau de Formentor.

Les ones dúctils empenyen la barca del pescador, mentre el sol transforma en joies els peixos de Formentor

La lluna vetlla i mesura la nit, recordant l'amor de Na Dolça de Ternelles i En Jordi de Formentor

I el firmament deixa caure estels de suau claror damunt les cales tranquil·les que perfilen Formentor.

La pedra, la llum més viva i el vell arbre lluitador, amb veritats configuren l'esperit de Formentor.

Vall fecunda i cobejada, sempre, des de l'antigor; perquè tostemps l'home ansia el gaudi de Formentor.

Si el progrés humà s'escampa per tots els confins del món, també amb més força batega l'ànima de Formentor.

I encara, damunt l'altura, niu d'àguiles i falcons, la veu d'En Costa hi ressona com el Pi de Formentor.

LA CAIXA D'ESTALVIS DE LES BALEARES —"SA NOSTRA"— va organitzar i patrocinar, del programa d'actes de les FESTES DE LA PATRONA 1980, les següents manifestacions:

—CONCURS DE REDACCION DE LA PATRONA, per als nins i nines de totes les Escoles.

—CONCURS-EXPOSICIO de RANDES i BRODATS.

—CONCURS-EXPOSICIN de VENTALLS.

—FESTA INFANTIL amb "EL VALLDEMOSSA", i repartiment de Premis del Concurs de Redacció.

—Sessió de Cine sobre "TRADICIO i CULTURA de MALLORCA", amb projecció de pel·lícules originals de Vicenç Matas.

—"VISIONS COSMIQUES", creació audiovisual original de G. Tomàs Gilsanz.

Patrocina:

—El Concert de la CAPELLA MALLORQUINA, a l'acte del Pregó de Festes.

—La dotació del Premi "LLORENÇ CERDA del XIX Certamen Internacional de Pintura de Pollença.

—Va col·laborar a la celebració de la "Marxa ciclista" que organitzà el Club Pollença.

—I amb una aportació econòmica per al Premi "POLLENÇA" de Pintura.

I ajudà a l'edició extraordinària del periòdic "EL GALL" d'homenatge a Dionís Bennassar; i a la del "Cançoner Popular de Pollença".

Espai patrocinat per la

CAIXA D'ESTALVIS DE LES BALEARS
"SA NOSTRA"

Miquel BOTA TOTXO
Pollença i Formentor, 8 agosto 1980.—PAU

ARTS PLASTIQUES

XIX CERTAMEN DE PINTURA SENSE MILLORES

Malgrat el no haver millorat els altres anys, es una bona mostra d'art actual aquest certamen, no hi ha cap dubte de que continua essent un dels millors de l'illa, o tal volta de l'Estat espanyol. Lo diria (i simplement don la meua opinió que la selecció d'admissió malgrat esser bastant encertada sobren dues o tres obres de les admeses i en falten mes d'una dotzena de les rebutjades, pero com anteriorment ja havia dit damunt aquest periodic mai estan tots d'acord amb el resultat.

Per tant per a donar una idea general del que ha estat el Certamen i com tot sabem es presentaren mes de cent obres, de les quals només se'n seleccionaren tan sols trenta-dues, que els membres del jurat consideren superiors, però puc afirmar que aquets altres també mereixen ésser admesos, per la seva qualitat oblidant el nom que els recolza. Però són els membres del jurat qui tenen la paraula, a pesar de que valoren les obres molt precipitadament amb un sol acte, i es ben segur que amb un "vistazo" no es pot jutjar una obra d'art per molt entesos que siguin, i aquets quadres que no foren seleccionats aquets senyors casi no els verem, de lo contrari la mostra hagués estat més rica.

En quant als premis foren: Primer premi, obra "Transició" de na Rus, el segon, l'obra sense titol de Lagares. Així mateix seguiren Ricardo Fernández, Angel Sanmartin, Toni Dionis, Laborda, Pedro Reus, Antonio Socias, Joan Jurado. Entre ells vull destacar que per jo el millor es el de Francisco Lagares i també l'obra d'Angel Sanmartin i Eduardo Laborda, pero a pesar de tot podem els pollencins sentirnos orgullosos de tota la mostra. També vull felicitar les entitats i particulars que donen premis ja que en molt poques pessetes han comprat obres de molt de valor.

LES EXPOSICIONS

De lo popular a lo plastic

El jove artista pollencí Amador Magraner ens ofereix una Mostra de la seva obra a les Galeries Norai, obra que crec important dins la seva curta carrera, dic que crec important, perquè sembla haver trobat el camí a seguir, ja que lo que jo havia vist abans suggeria unes tècniques i un estil que aquí defineix. La Mostra se compon de varies escultures, peces petites i pintures de tècniques mixtes, fent en tota la seva obra un estudi sobre personatges populars molt ben resoltos. Les seves pintures treballades a base de collage, emprant materials diversos entre ells la fusta i pasta amb coles usades amb amples espatulades li permeten aconseguir un conjunt harmonitzat i de molta de força al mateix temps que té una construcció clàssica aconsegueix una obra de línia molt avantguardista. Desitg a aquest jove artista contiui amb l'entusiasme i voluntat que sempre s'ha distingit ja que té moltes possibilitats per continuar avançant dins aquest complicat camí de l'art.

Exposicio de baget

Un postimpresionista que sincerament m'agrada és En Baget que recentment ha exposat a les Galeries Dart. Se tracta d'un pintor català que treballa molt els termes portuaris on aprofundeix entre el tema i la tècnica, s'identifica amb els personatges que componen la seva obra, mesclats entre barques i xerxes. Però on aconsegueix el màxim és en els quadres de figura tractats amb una pinzellada segura i ampla. La Mostra resulta molt interessant.

Per Toni Marquet

Aligi Sassu al Museu de Pollença

Les Galeries Bennassar han tengut oberta una exposició del pintor italià mundialment conegut Aligi Sassu. La Mostra estava composta per una bona col·lecció d'olis, acrílics i gravats, de la seva més recent producció. Es un artista molt conegut pels pollencins degut a les llargues temporades que passa entre nosaltres, encara que no ho és tant la seva obra, ja que anteriorment només havien pogut veure la seva obra gràfica, inclús a l'homenatge que li oferiren a la Lotja de Ciutat.

En un petit acte de inauguració l'artista va fer entrega d'una obra destinada al museu de Pollença, titulada "Les Agulles", que el Sr. Batle va acceptar i agrair. Abans el Sr. Baltasar Porcel parlà sobre la seva obra i els seus gravats dedicats a Costa i Llobera.

HUMOR ARTISTIC

Certamen de Pintura Blanca

La noticia saltó sin previa preparación. Fuentes normalmente bien informadas, cuyos nombres no podemos revelar, han difundido que se halla muy avanzado la celebración de un Certamen Internacional de Pintura Blanca.

El autor de la idea, el genial PEPE, ha presentado a las autoridades competentes y entidades culturales y artísticas de la localidad, las bases de este concurso que está a punto de convertirse en una auténtica sensación internacional.

PEPE, después de un amplio y detallado estudio, demuestra que el color de la pureza, el color de la virginidad es el blanco, y en consecuencia, en este Certamen, solamente podrían presentarse telas en blanco o bien las obras pintadas únicamente en blanco.

PEPE tiene la esperanza de conseguir la necesaria autorización para montar es-

ta magna exposición en el Claustro del Convento de Santo Domingo.

Algunos pintores, en el más estricto secreto, ya han ensayado diversas técnicas de pintura en blanco.

Naturalmente, y esos son los comentarios que circulan por Pollença, no todos los pintores están de acuerdo con el Certamen del genial PEPE.

Además, se sabe que varios artistas africanos han protestado vivamente atendiendo al color de su piel, sobre este Certamen Blanco, calificándolo de discriminatorio de razas. No obstante pintores esquimales han expresado su calurosa adhesión.

PEPE ha salido para el Polo Norte, para tomar contacto con los artistas árticos. De no aceptar Pollença ser la sede de este Certamen, quizás PEPE se decida por el Polo Norte.

(Tret del "PEPE").

bennassar
galeries

Setembre 1980

JOAN MARCH

Galeries
Bennassar

ALIGI
SASSU

OLIS I GRAVATS

GUIA D'EXPOSICIONS

GALERIA DART: Durant el mes de setembre, Col·lectiva d'artistes de la galeria.

GALERIA BENNASSAR: Exposició del conegut pintor pollencí Joan March, a partir de dia tretze.

GALERIAS NORAI: Mostres d'escultures i pintures de l'artista Amador Magraner, fins dia 21 de setembre, a continuació, exposició d'Alexandro.

SALA D'EXPOSICIONS GUILLEM CIFRE DE COLONYA: Del 6 al 18 de setembre, exposició de Maria Cerdà March.

En Joan Bennassar ha presentat una exposició de la seva obra a la Galeria Marieta Gual de Cala D'or, que clausurà amb molt d'èxit.

ESPAI SUBVENCIONAT PER
"SALVADOR", "LACRATS",
DAURATS I POLICROMATS"

C/. Philip Newman, 6
Telf. 53 07 68

**E
S
P
O
R
T
S**

EL CULTURAL UNA TEMPORADA MES

Si durant els mesos d'estiu, els esports que concentren l'atenció són els relacionats amb la mar (natació, vela...) quan arriba el setembre és la pilota la que comença a córrer pels diferents camps de fútbol de les nostres illes i fora d'elles.

El fútbol, una vegada minva la calor, torna a agafar la importància de cada any per a convertir els camps de joc en el lloc on passar molts de diumenges.

I a Pollença, els primers que comencen la lliga són els del Cultural que diumenge passat, jugaren el primer partit contra el Porto Cristo.

El Cultural, que milita a 1a. Preferent, aspira com l'any passat a poder jugar la lliguilla d'ascens per poder arribar a la Tercera Divisió. Però les coses pereixen que no estan tan bé com l'any passat.

El plantell de jugadors en aquest moments està compost de 20 homes, havent-hi 6 cares noves, entre les que destaca, com ja apuntaven en el passat Gall, la del porter Martí Perelló, el qual ha passat de la disciplina és la següent: Porters: Melián, Vallejo i Perelló. Defenses: Crespi, Tur, Amengual, Seguí, Llobera. Roig (procedent del Pollença). Mitjos: Miranda, Vidal, Tugores Pedraza (nou fitxatge), G. Pons (del Poblenc) i Llobera (també del Poblenc). De-vaners: Salas, Aguerra, Serra i Simonet (procedent del Poblenc).

L'entrenador és en Joan Cladera.

Per lo que se veu, una de les coses que estan més fluixes, és la devantera a on

quatre homes són pocs per afrontar amb garanties un campionat, encara que 10 han estat els gols que han marcat en els sis partits de Pretemporada, on tres han estat derrotes (Ca'n Picafort i una dis Binissalem), un empat contra el Lloseta i dues victòries, contra el Porto Cristo i dins Balears.

Dins les noves incorporacions, hi ha la venguda de 4 jugadors del Poblenc, lo que demostra les bones relacions existents entre els dos clubs, que per ventura possibilitaran a final de temporada, convertir el Cultural en filial de l'equip de Sa Pobla.

La directiva és pràcticament la mateixa, que segueix estant presidida per Pedro Cifre i està composta per 20 membres, essent propòsit d'aquesta, que un membre dels jugadors hi formi part, seguint l'exemple del Pollença.

El pressupost es més curt en principi, que l'any passat. Recordem que a la temporada 79-80 for de 2 milions. Se pagarà un tant fixe a cada jugador més un plus per transport.

I això són totes les notícies del Cultural en aquest principi de lliga. Una temporada que ha estat a punt de fusionar-se, i també de desaparèixer, però una vegada més amb la venguda de jugadors de fora, seguint sense cantera torna tirar endavant. Els doblers també és una manera de fer fútbol. Esperem que enguany el Cultural pugui anar entre els equips capdavaners del Campionat que ara hem encetat.

JOAN CARLES MARCH

L'ESTIRAR CORDA, UN ESPORT A RECUPERAR

L'estirar corda va ésser en temps del nostres padrins, un esport molt practicat i un joc per la majoria d'infants. Emperò com ha succeït en tantes coses, la seva popularitat ha disminuït molt a les nostres illes i a Pollença en concret.

Però vet aquí, que un parell de joves i no tant joves, estan intentat i sembla que la cosa va bé, muntar uns equips d'estirar corda. Sabem que quasi estan llests els del Jam, Ca'n Moixet, Avenida..., fins i tot tenim coneixement d'un format a Sa Pobla.

Cada equip estarà format per 7 persones. Amb això no hi ha premis, emperò els qui no guanyin convidaran a beure a la resta.

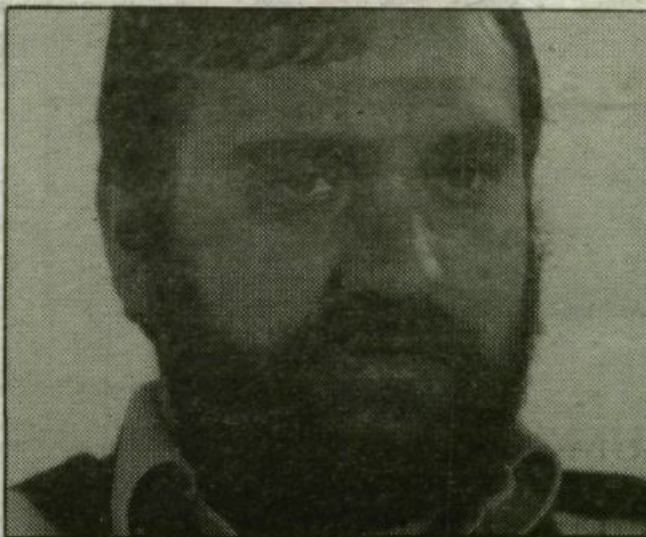
Seria interessant que l'estirar corda fos present a totes les festes populars i tradicionals dels nostres pobles.

Miquel Ripoll, President del R. Pollença LA NOSTRA META ES ARRIBAR A TERCERA AMB JUGADORS DE POLLENÇA

Està a punt de començar la lliga de 1a. Regional. El Pollença l'envesteix un any més amb il·lusió, amb l'esperit no només de pujar sinó fonamentalment de fer un bon fútbol. En relació a l'any passat hi ha un parell de novetats que hem volgut conèixer a través d'una xerrada que hem mantingut amb Miquel Ripoll, l'actual president del Recreatiu Pollença.

—Miquel, ens podries fer un resum de la temporada anterior, tant esportiva com econòmicament, del R. Pollença?

—L'aspecte econòmic va ésser un dels que abordaren primer. De totes maneres quan va entrar la directiva, els jugadors varen exigir que no n'hi hagués cap de la directiva passada, ja que mai saberen con anaven els assumptes econòmics de l'equip. El pressupost de la temporada passada va ésser de 1.000.000 de pessetes. Els jugadors, que tenien dos representants dins la junta, acceptaren cobrar mil pessetes per partir i lo que sobràs se repartiria entre tots, cororant tots lo mateix, tant si eren titulars com reserves. El president era en Guillem Ramon.

A més de les despeses normals, hi hem d'afegir 300.000 pessetes per a la instal·lació elèctrica del camp. Això va fer que al final tenguéssim un dèficit de 150.000 pts.

D'altra banda hem de dir que va designar un directiu d'enllaç entre la junta i els jugadors, que era jo, i això ha estat una de les claus de que l'equip anàs bé. Tots els jugadors, llevat d'en Michel, eren pollencins.

La temporada passada tenguérem 150 socis que aportaren 500.000 pts.

Esportivament s'ha de dir que quedarem els 6. Ferem una primera volta molt dolenta, només amb 18 punts. A la segona arribarem als 45 punts, jugant realment bé. La llàstima va ésser perdre un parell de partits contra equips fàcils.

—I els juvenils?

—En aquest cas lo important era mantenir la categoria i això se va aconseguir. Un parell de juvenils de l'any passat han passar al primer equip.

EL NOU ENTRENADOR, UN GRAN FITXATGE

—Quines novetats hi ha enguany?

—En principi he de dir que tenim nou entrenador. Nom Daniel Garcia Hernández i és un gran preparador físic ademés d'un bon tècnic. Realment ha estat un gran fitxatge.

—I la plantilla?

—Encara no està totalment estructurada degut a que el "mister vol tenir entre 18 i 20 jugadors. De totes maneres serà semblant a la de l'any passat amb un parell de jugadors més (alguns feien la mili).

—Com han anat els partits de pre-temporada?

—N'hem jugat tres. Els resultats foren el següents: Margaritenc, 3 - Pollença, 2; Sóller, 1 - Pollença, 0; Petra, 2 - Pollença, 2.

—Què m'en dius de la fallida fusió entre el Pollença i Cultural?

—El Cultural volia fer un equip per jugar a Tercera, tenint com a base la plantilla de Cultural més un parell d'homes del Pollença, i un parell de fitxatges. Però lo que no es podia fer és deixar defora 20 jugadors. Ells mateixos decidiren no fusionar-se.

—Com entens tu el fútbol?

—Per mí, el fútbol a de partir des d'abaix (infantils i juvenils). Crec que tots han de cobrar lo mateix. L'intent de socialitzar el fútbol va ésser degut als problemes que el tema dels doblers ocasionava.

—Vols afegir res més?

—Realment, jugar a la Primera Regional fa coió. La nostra meta és arribar a tercera, però amb jugadors d'aquí, de Pollença.

Joan Carles March

L'ESPERÓ

Els veïnats de la "plaça de toros" estan cansats de dir als turistes que allà no hi ha cap cursa de braus, que la plaça de toros que anuncia els cartells no és una plaça de toros i que a Pollença hi ha una plaça de toros però que no funciona, que la que fan funcionar es una que no hi es. Misteris de la Tauro-maquia moderna!

* * *

Enguany al Col·legi "Joan Mas" venen a fer classe onze professors peninsulars. El que no sé es com les s'arreglaran per a donar les tres hores de català que son obligatories, segons el decret del bilingüisme.

* * *

El senyor que manetga el negoci dels "karts" a lo vist és una mica curt de nirvis, i pot ésser, de gambals; això, almanco es el que deduec després de conèixer la pallisa que va donar a en Joan Llodrà, veïnat seu que no estava disposat a permetre que aquell estol de borinos li foradassin les orelles fins a la mala hora.

* * *

I del poliesportiu, què?
Del poliesportiu, na!

* * *

El cros popular de la Patrona fou molt curt. Tan curt que els participants arribaren abans de sortir...

Encanvi la carrera de "karts" fou tan llarga que quant vaig a pasturar pels desgraciats carrerons que se feren seus encara pas una penada per les meves plomes! Aquest regidor d'esports, quan s'hi posa, s'hi posa!

**DITADA
DE MEL**

Hi ha gent que té imaginació i sentit de l'oportunitat. Així, un nombrós grup d'Al·lotes pollencines varen decidir, per La Patrona, amb motiu de la brega entre moros i cristians, treure als vells vestits de formir de la padrina i vestir-se amb ells de cristianes despertades de sobte per la invasió dels moros. La idea és molt bona i, des d'ara, a les festes d'Agost, a més de moros i cristians tendrem també cristianes en puntós panys menors.

Però, lo millor ha estat que tal cosa ha resultat atractiva i ja hi ha qualque "Boutique" interessada en promocionar aquesta moda per a la temporada que ve amb la sana intenció de crear a Pollença un cas semblant a la moda At-lib d'Eivissa. Amb aquesta idea i aquella altra de redisenyar la famosa túnica laticlàvia, o qualque cosa pareguda a la toga pretexta amb robes de llengües, de l'Antiga Pollentia dels romans, podríem provocar l'oportú llençament, promptura durant la setmana santa pollencina, d'una moda d'hivern amb dites robes de llengües i una moda d'estiu inspirada en els freds vestits de dormir d'aleshores. Amb això i un poc de feina intel·ligent podrien fer de Pollença un centre de moda d'alta costura.

Material no falta, má d'obra qualificada tampoc; de capital ni hi ha abastament; existeix una ampla infraestructura d'artistes, tallers de modistes, telars i clientela potencial durant tot l'any. Tant sols falta que les "Boutiques" s'animen, que les Galeries Vicenç se decideixin; que els tallers i les modistes ho entenguin bé i que la promoció sia encertada. Orient!!

* * *

L'Agrupament Escolta Tomir ("Boy-Scouts") ha publicat un llibret titulat "Cançoner popular per a Pollença". Bona feineteta!

Ens agradaria saber els noms d'aquests anònims allots, per donar-los, un per un, la seva corresponent ditada de mel.